

Kornelia Bentivogli, of, geluckige ongelucken

<https://hdl.handle.net/1874/35530>

B. M

Ket. VII, A, 46

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

Den naam en toverschoot der vromen

Want nadat zy zijn overleên

81
KORNELIA BENTIVOGLI.

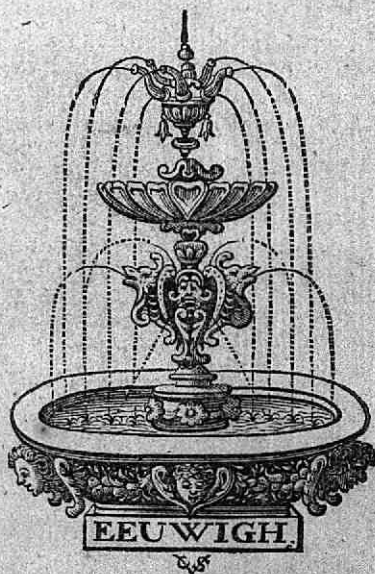
O F.

GELUCKIGE ONGELUCKEN.

In Needer-duitze vaarzen,

Door J A N Z O E T,

Gerijmt.

v Amsterdam, Gedrukt by TYMON HOUTHAAK,

Voor DIRCK CORNELISZ. HOUTHAAK, Boeck-
verkoper op de hoek vande Nieuwe-zijds Kolck. 1650.

E: Wel-ge-oeffende en Konft-lievende

J O H A N B O U W = M A N,

Mijne by-zondre en gunftige Vriend.

E: wel-ge-oeffende en Konft-lievende,

IK heb deeze ge-fchiedenis, uit tweederleye in-zichten, tot een Tooneel - spel be-wrocht: d'eerfte be-oogde heure by-zondre be-valligheeden en wonderlikke toevallen, die (mijns oordeels) na-by weêr-gaadeloos zijn. De tweede zag op de tijd (zijnde d'aan-vang van het twalif-jarige be-ftant) waar inze gebooren en (tot'er volle ouderdom) op-gewoffen is: zo datze, door een Poëtze kracht, lichtlik tot de hoedanigheid der teegen-woordige Vreede, waar in Spanje, en het Vrye Needer-land, elck-ander, op 'et minnelixt, om-halzen en kuffen, zou zijn te brengen; doch ik heb 'er, wjl heure naturellike fchoonte geen op-tooizel van nooden heeft, dit ge-weld niet willen aan-doen: In-voegen dat ik haar, zo alsze is, aan de macht en be-fcharming van uw E: Wijsheid koom over-geven en offeren: My voor-zeekerende datze daar wel-koom en wel-ont-haalt zal zijn; naar-dien ik de door-dringende ftralen van uw E: goed-aardigheid dik-wijls, door de dikfte duifterniffen, met groot een glants, zag uit-breeken; en, als een blixem, op gelijke-opdoeningen en Rijm-ftoffen, needer-daalen. Daar by heb ik uw E: ge-neegentheid, voornamelik tot deze Gelukkige On-gelukken, in 't voor-leezen zo zichtbaar be-merckt, dat ik 'er uw E: niet heb kunnen ont-houden. Ik heb, door-gaans, d'aller-zeedigfte en voor-vloeyenfte woorden, om de zeltzame-harts-tochten der Bedrijvende Perzonen te beeter uit-te-drukken, ge-bruikt: My zelven, in alles, naar den aart en eigenschap der ftoffe voegende. Laat'er dan d'eer van uw E: teegen-woordigheid, wanneerze het Heerlik-tooneel van de door-luchte Schouburg, in 'er behoorelikke ge-ftalte, be-treet, altijd ge-nieten; op datze haar zelven

ven des te vry-moediger, in al 'er doen, ten voor-deel der Oude en Ouderlooze, onder de schaduwe van zulcke dichte en wijd-uit-gespreide vleugelen, voor de lust-zieke-oogen der lachende Jeugd en dicht-gehairde winck-brauwen, mag vertoonen, en heur be-sturve mond, in wier minnelikke-spraak d'aller-minzaamste een volle vol-doening zal vinden, te zeediger openen. Doch ofze, van zommige Bet-weeters, in 't een of 't ander, wierd be-dilt, zo wilt u zelven daarom in geen ge-vaar stellen: want heur ge-duld kan alle voor-vallen ver-duuren. Wefhalven zy, by de Reede-likke, en voor al by uw E: tot een hailzaam-voor-beeld des ge-dulds zal worden aan-genoomen. Waar op ik my dan ver-laas, be-veel uw E: be-reevens uw E's: Ge-maalinne, in d'Almogende macht van den On-be-grijpelikken God. Poogende onder-tuffchen te blijven.

E: Wel-geoeffende en Konst-lievende vriend,

uw E: van harten toe-ge-neegeu.

J. ZOET, Amsterdamer.

In Aemsteldam, den leffen-dag van
Lau-maand des Jaars 1649.

KORT

Sprekende Boekdrivers.
 K O R T B E G R I P.

KOrnelia Bentivogli, *Vorstelijke-Eedel-Iuffer* binnen *Bolongjen*, *Stad in Italiën*, verwekt, door 't uit-breeken der *Minnelikke-gemeenschap*, die zy een wyl-tyds, onder *Huwelick-beloofte*, in 't ver-burgen, met *Alfonfus d'Est*, *Hertog van Ferraren*, had gehad, de haat heurs *Broeders*, een streng en ontzaggelik *Eedel-man*, onder wiens voogdy en zorg zy, naa 't overleeven heurer *Onderen*, was bevolen: zoo datze, op d'aller-ongeleegenste tyd, in 't nutterste gevaar vervalt, en heur eerst-gebore *Zoon* verliest; doch word, na 't verloopen van een bedroefde nacht en wonderlikke dag, op een by-zondere wijs, van alle ellenden en swarigheeden, door 't behulp van *Don Jan de Gamboa* en *Don Anthonio Ifunca*, *Spaansche Ridders* en *geswore Halsvrienden*, verlost; en, in 't *Dorp Duive-vlucht*, onder de *sehadiuwe* der milde *Fruit-boomen*, ten overstaan heurs *Broeders*, beneven de voornoemde *Spanjaarden*, in 't openbaar, aan de *Hartog*, door de *Priester*, ge-huw.

Bezie hier by het achtste deel der
 Beklaaghelikke Geschiede-
 nissen. Fol: 1.

Het Tooneel is binnen, en een uur-gaans buiten Bolongjen.

*t *Spel* begint in de voor-nacht, en endigt des anderen daags, in den avond.

Sprekende Be-drijvers.

DON JEAN DE GAMBOA, }
DON ANTHONIO ISUNCA, } *Spaansze Ridder en geswoore Hals-vrienden.*

KATHARINA, *Dienst-maagd van Don Ian en Don Anthony.*

SANTISTIVAN, *Knaap van Don Ian.*

KORNELIA BENTIVOGLI, *Onder-troude van de Hartoog van Ferraren.*

LAURENS BENTIVOGLI, *Broeder van Korneli, Vorfblik Eedelman.*

GONSAGO, *Knaap van Laurens Bentivogli.*

ZULPISIA, *Kamenier van Kornelia Bentivogli.*

ALFONSUS d'EST, *Hartoog van Ferraren, ondertroude van Kornelia Bentivogli.*

FABIO, *Knaap van de Hartoog van Ferraren.*

1. 2. 3. 4. *Bolongnoysen.*

LEONARDO, *Knaap van Don Anthony.*

Ray van Engelen.

BERNARDUS d'EST, *Priester en Na-neeef van de Hartoog.*

KORNELIA DE BRUNO, *Kortysaen van Santistivan.*

ZABINA, *Dienst-maagd van de Priester.*

Swijgende Be-drijvers.

Zoontje van KORNELIA BENTIVOGLI.

1. 2. 3. 4. *Dienaers van LAURENS BENTIVOGLI.*

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. *Dienaers van de Hartoog.*

Zoog-min van 't Zoontje van KORNELIA BENTIVOGLI.

KORNELIA BENTIVOGLI.

of:

Geluckige On-gelucken .

E E R S T E D E E L S

E E R S T E U I T - K O O M E N .

Don Iean de Gamboa. Don Antonio Ifunca.

Thenen was, eer-tijds, by yder, voor een zon
Van d'Aardbooms-omme-loop, vermaard; en, als
een bron

Der weetenschap, ge-acht: want, in' er hooge-schoo-
len,

Was 't leerlik onder-wijs aan zulck een volck bevoe-
len,

Die, door bevindingh, in de werckende-natuur,

En geestelijke-kracht van Waater, Lucht, en Vuur,

En Aarde, d'eygenschap van 't zichtbre-weezen wisten.

Het Raad-huys, daar 'et Recht de burgerlikke-twisten,

Door Wettelik gesprek, gelijk een rietje, brak,

En niets dan liefde en vrede in alle harten stak,

Wierd nimmer met vergif van 't kou'e goud bestreeken,

Om, in den Tabbaard, een ontstelde-kop te steeken;

Des hild de Wijsheid daar geduurig d'overhand:

En, door dat berg-kristal, quam Trooyen in de brand.

Een zegbre-burgery, door trouw, des rix gebuuren,

Tot onderlinge hulp, verbond; des hunne muniten

Onwinbaar waren, toen de Perfzyaanze vloot,

Te water, en 'et heyr te land, de Stad besloot,

Om d'eedle vrydom dier aaloude plaats' te sloopen.

Het vrouwelik geslacht hild, tusschen vrees en hoopen,

De kloekste ridderschap, door een verhoolen-kracht,

Die Venus, sluyps-wijs, in heur brandende ooggen bragt,

En, als een blixem, op de koelste borst, deê daalen,

In zilvre kluyfters, stip gevangen; Maar de stralen

Dier morgen-sterren zijn nu zonder glants en gloor ;
 Vermits den trotzen Griek zijn zyde-wimpel, voor
 Der Itaaljanen-vlag en sterke-stem, moet strijken.
Ambo. Hoe dat? *Jeau.* Bolongjen doet dit nu genoeg-zaam blikken :
 Want, in heur poorten, men, zo 't schijnt, alleenig vind
 Dat al de weereld, als een hailigdom, bemind,
 En daár toe yder, door veel arbeids, zoekt te koomen.
 De Wijsheid, door de kunst, zo hoog en uit-genoomen,
 In deeze plaatze, voor door-zoekende oogen, bralt,
 Dat Zalamanca, voor dat licht, in on-magt valt,
 En, in 'er schaduw, zich niet langer durft vertrouwen.
 Oud-Romen word 'er, door-de deftige gebouwen,
 Heel leevendig, vertoon. Men heeft 'er zulck een Raad,
 Die, voor' et Burger-recht, gelijk een steen-rotz', staat.
 En weér een Burgery die, voor hun Overheeden,
 Door water en door vuur, goed-willig zouden treden,
 En wagen 't leeven graeg voor 't algemeene best.
 Dan 't aller-waardigste, braveerende de rest
 Der Pó en Tyber, zijn de Jufferen : wier gaven,
 Bestaande in deugd en schoonte, op Prinzen, Vorsten, Graven,
 Hertoogen, Koningen, en al den Adeldom,
 Zulck eene kracht, door 't zien, betoonen, dat elck, stom
 En onverroerelik, blijft staan ; ja, overwonnen,
 Zich, aan' er, eer de min' et stormen heeft begonnen,
 Of eer de liefde noch vol-komen d' op-roer slaat,
 Gebogen, overgeeft. *Ambo.* Dat 's waer, den dageraad
 Kan, met' er purpre mond, de Bouwliên, tot' et queeken
 Der jonge plantjens, zo beweeggelik niet smeeken,
 Als my die heerlijkheid, voor d' onbeschreeve wet
 Der liefde, buygen doet ; vermits ik altemet
 Heel op-getoogen ben. Ik zie de schoonste roozen,
 Op witte koontjens, soms zo zoet en brandend-bloozen,
 Dat d' aller-gauwste Bie, zo zy' er honing-douw
 Daar vry mogt zoeken, zich zeer licht vergeeten zou,
 En sterven in dien hof. 'k Heb duizend aartigheeden
 Alreê hier aangezien, noch ben ik nierte vreden ;
 Naardien' er een geluit, van alle tongen, springt,
 't Geen my de krachten mijnes ziels na-by ontwringt,
 En, in een heete lust, als in een hel, doet branden.
 Ik voel mijn geesten zo geweldig water-tanden,
 Dat dit gemartelt-lijf, gelijk een nacht-spook, sweeft,
 En, by een ydle-hoop, in plaatz' van spijsze, leeft.

Het noemen van een naam kan my zo zeer bekooren,
Dat ik, ô wonder werck! noch harp, noch luit mag hooren.

Iean. Mijn heer, zo zijtge dan, al-eeven-eens, als ik
Verwart. *Antbo.* Dat kan wel: maar niet in eefi zelfde strik.

Iean. Ja, in de zelfde strik, daar in ik ben gevangen,
Zijt ghy meê vast. Ik merck, in u, een groot verlangen,
Om uw begeerig oog, ten vollen, te verzaên.

Antbo. Waar meê. *Iean.* Alleen met 'et aanschouwen van Diâen:
Bolongiens jagt-godin heeft uwe borst door-schoten.
Uw quaal is, uit de grond van mijn verdriet, gesproten.

Antbo. Welck is de grond van uw verdriet? *Iean.* Een dunne wind
Die, in de naauſte plaats, heur ruimſte wooning vind.

Antbo. Wat meent, mijn heer, hier meê?

Iean. Het noemen van Kornelli
De Bentivogli.

Antbo. Och! Ik zet, naar 't wik dier lely,
Gedurig mijne koerſts, en werp 'et rœer in ly
Op hoop van havenen. *Iean.* Een ziekte. Ik en ghy,
Mijn heer, naar een geluk, al eeven greetig, loeren.
Een Star is onze trooft. een ſchim kooft ons beroeren.
Een dooren ſteekt ons, en een dwang heeft ons verheert.

Antbo. Wat raad hier toe? *Iean.* Geduld, tot kennis, aan ons, leerd
Wat weg dien toe-gang heeft. *Antbo.* Als d'ongebonde-vlagen,
Van de begeerlikheid, naar iets eerwaardigs jagen,
Dan zijn de reeden dol: het hart vergunt geen plaats',
Aan 't ſlaperig-geduld'; de zinnen, buiten raadz',
Zijn 'cene-maal op hol, en laten zich niet ſtillen,
Voor 'et verliefd-gezicht heur barrenende-grillen,
Aan 'et geliefde, door een naarſtig zien, ver-zaad;
Des kuntege mijne geeft, aan uw geftrenge-raad,
Niet binden, en mijn loop, naar deeze prijs, beletten.

Iean. Mijn heer, ghy hebt u zelfs al veel te ſcharpe wetten,
Mijns oordeels, voor geftelt: want d'eedle maagt word, van
Heur broeder, zoo bewaekt, dat niet een eedel-man,
't Geluk, daar ghy naar tracht, tot noch toe, heeft genooten;
Ja, den geftrengen Heer heeft, by zijn zelfs, beſlooten:
Dat niemand, dan alleen die geen, aan wien hy haar
• Ten huwlik wil beſteên, dit wit, in 't open-baar
Of heimelik, zo lang hy leefd, zal mogen raken.

Antbo. Wat ſlooten kan hy, voor begeerlikke-oogen, maken?
Hy ſluit 'er zoo hy wil, geen traly is zoo dicht
Daar de geſwinde geeft, van mijn verliefd-gezicht,

Niet door zal kunnen gaan, om dan, met haar, by poozen,
 Op't aller-minnelixt, in eenigheid, te koozen:
 En zulcx zal haast gefchiën. *Jean.* Mijn heer, vertrouwtge dat?
Antbo. Ik ben 'er van bewust. *Jean.* God gun, aan u, dien fchat;
 Op dat ik, met u, in uw winningen, mag deelen:
 Want ghy kunt niets, voor my, en ik, voor u, niets heelen.
Antbo. Hoe zou dat mooglik zijn, wy zijn, in alles, een.
Jean. Daar flaat 'et neegen. koom, laat ons ons wat vertreën.
Antbo. Ik heb noch iets te doen. *Jean.* Wilt dat, voor dees tijd, ftaken.
Antbo. 't Is al te noodig: en nood-zakelikke-zaken
 Gaan voor. *Jean.* Dat's waar. Ik ga, acht ghy het meê voor goed,
 Heel zacht, voor uit? *Antbo.* Dat's best. vaar wel.
Jean. Maar heer, ghy moet
 My, zoo 't u mooglik is, voort volgen. *Antbo.* 't Zal gefchieden.
 Ga de gewoone weg. *Jean.* Ik doe naar uw gebieden. *Binnen.*
Antbo. Katrijn, Katrijn. (*Katrijn antwoord van binnen.*)
Kat. Mijn Heer, ik ben hier in de zaal,
 En koom, indien u iets belieft, ftrax voor. *Antbo.* Ga, haal
 Een kaars en kandelaar en breng 'er in mijn kamer.
Kat. Welaen. *Antbo.* Koom eerst eens hier, op dat ik te bequamer,
 Aen u, mijn meening zeg. *Kat.* Ik koom u daadlik by.
 Wat's uw believey? *Antbo.* Zet 'et licht daar neêr. Ga, vly
 Mijn mantel in de kas, en breng mijn rok beneeden,
 Vergeet mijn deegen niet. nu roerje radde leeden.
Kat. Waar ftaatje deegen? *Antbo.* Aan 'et hoofden-end van 't bed.
 Zeg dat Margreet een kaars op onze taaffel zet.
 Haal de gordynen ook, met een, eens voor de glazen.
 Ga, knap, en koom ftrax weêr: maar wilt 'er niet zeer razen
 Want achter flaapt een vriend. *Kat.* Ik zal 't wel zachtjens doen.
Antbo. Nu voort Katrijntje, voort. *Kat.* Gut heer wat zinj groen. *Binnen.*
Antbo. Santiftivan. *Santis.* Mijn heer? *Antbo.* 't Is nu uw beurt te waken.
 Ghy zult, zo haast als ghy de wek-klap maar hoort kraken,
 De deur ontfluiten: maak 'et weêr niet dat men fcheld.
 Zie toe. *Santis.* Neen heer: maar heeft Katrijn al licht besteld?
Antbo. Ia, lichts genoeg. *Kat.* Men heer, daar is uw rok en deegen.
Antbo. Katrijntje, benje daar? ik was alreê verleegeen.
 Koom zoetertje, geef hier. wat zo ziet! dat's een meid.
 Santiftivan, ik ga: zijt, na mijn woord, bereid.
Santis. Mijn heer, ik zal 'et doen. *Don Anthonio binnen.*
Kat. Altijd dus laat uitkrollen.
Santis. Hei fnapfter, houje mond, zy denken om geen fnollen. *Binnen.*

De duifternis, van my, de kennisse der straat,
Zoo 't schijnt, genomen heeft. waar of mijn meede-maat
Duslang vertoeven mag. ik hoor 'em ginder koomen :
Hy stapt al recdlik aan. begin ik heel te droomen,
't Is 't kraaken van een deur. wel wat is dat geroep!

Zulpicia roept van binnen.

Zulp. Zijt ghy daar Fabio? *Iean.* Ja. *Zulp.* Waar?
Iean. Hier inde stoep.

Zulpicia geeft aan Don Iean een op-gebakerd, en eerst-geboren kind.

Zulp. Hou daar, breng dat, voor al, daar 't mag voor-zeekert weezen :
Maar koom terstond weêr-om : wy zijn in duizend vreezen.
Vlieg voort. 't is overtijd. *Zulp. binnen.*

Iean. Dat 's al een zelt-zaam ding.

Mijn hart is, om dit werk, gants vol verwondering.
Dit is iet kostelix, naar dat ik, uit de reeden,
Van 't vrouw-mensch, heb verstaan. ik moet, naar huis toe, treden
Om dit, by 't licht, te zien. ô God! wat zal dit zijn? 't Kind krijt.
Is 't spook en toovery? of is 't de droes, in schijn
Van zulk een tenger wight? neen; dat zijn zotte grillen :
Het is gewis een kind. mijn lam, kon ik u stillen.
Wat zal ik, hier in, doen? roep ik de dienstmaagd weêr,
Zoo tast ik lichtelik de moeder in'er eer :
Leg ik 'et schaap voor 't huis, dat zou noch slimmer loopen :
Want 'et onschuldig kind zou 't, met de dood, bekoopen,
't Geen mijn brood-dronkenheid berokkent heeft : ô neen!
't Gemoed vermag 'et niet. waar wil ik hier meê heen,
Want elck zal, zoo het in ons huis koomt, strax vermoeden
Dat ik de vader ben. dat 's schande, en wie zal 't voeden,
Ik ben hier onbekend? wel waar toe deeze teem!
Ik nam 'et aan, 't is reên dat ik 'et met me neem.
Katrina zal 't, om geld, wel, by een vrouw, doen zogen.
Hoe dapper heb ik ook de maagd en my bedrogen.
't Zal best zijn dat ik, eer ik ga, de deur-stijl merck.
Dit is Sant Josephs-plaats: 'k zie ons Liefvrouwe-kerck. *Binnen.*

Don Anthonio. Kornelia Bentivogli.

Hier ook niet? dat is vreemd! of staat hy gints te loeren?
Hy is 'et niet: nochtans schijnd zich daar iets te roeren.

Korn. O God! *Ambro.* Ik hoor zijn stem.

Korn. O God! wat raad? *Ambro.* Wel hoe!

Wat naar gekarm is dit? *Korn.* O dood! ô dood! grijp-toe,
Ik ben, van 't leeven, zat. *Ambro.* Is 't spook! of zijn mijn oogen
Begooggeld? 't is een vrouw. *Korn.* Och! is 'er geen meê-dogen,
Voor my, ter weereld meer? *Ambro.* Wat of 'er dceeren mag!
Ik ben 'er meê begaan. *Korn.* Ik klaag: maar mijn geklag
Is vruchteloos. ô wee! wie troost my in mijn lije?

Ambro. Mevrouw, staak u geklag. *Korn.* O zuivere Marije!
Zie toch mijn een-voud aan, en zijt nu mijn beschut.

Ambro. Gebruik my tot uw dienst. *Korn.* Mijn borst is uit-geput:
Ik kan niet meer. och, och. *Ambro.* Wilt ghy in 't leet versmoren
Daar raad en redding is? *Korn.* Zijt ghy een in-geboren,
Of vreemdeling? *Ambro.* Mevrouw, ik ben een vreemd Student.

Korn. Van waar? *Ambro.* Van Spanjen.

Korn. Och! is hier geen volck omtrent?

Ambro. 'k Verneem geen menschen, dan ons zelve.

Korn. Heb meê-dogen

Met een bedroefde vrouw. gun, aan mijn onvermogen,
In 'et vermogen van uw Adelik gemoed,
Een weinig rufts. ai help! ai help my, of mijn bloed
Word koud, toch van de straat: God zal 't, aan u, belonen.
En mooglik zal 't geval zich, cenmaal, zoo vertonen,
Dat ik, in u behoed, koom tot mijn eerste stant.
Ik ben zoo machteloos: ai reik, aan my, uw hand.

Ambro. Koom, leg u in mijn arm. *Korn.* Ik zal mijn weeder-varen,
En wien ik ben, aan u, in huis, rond-uit, verklaren. *Binnen.*

T W E E D E U I T - K O O M E N .

*Lawrens Bentivogli. Gonsago, met noch vier gewapende
Mannen.*

Elck pas, want hy moet dit voor-by, op zijn geweer.
Trek, zoo ghy iemand hoord, terstond gelijk van leer,
En roep: Sta-vast. dan zal de stem strax openbaaren
Of hy 'et is of niet. verdeel u eens aan paaren.
Gonsago, blijf ghy hier. ghy daar. gaat ghy wat voort.
Maar koom hem, als ik zeg: Ter wapen, fel aan boord.
Bezet hem, en hou stal: want hy zal moeten sweeren
Dat hy mijn Zuster, door een reine trouw, zal ceren,
En geeven, by dien eed, aan my, tot een bewijs
Des daads, zijn wapen-ring. ontzegt hy dit, zoo spijs

Uw klingen met zijn vleesch, en quijt u naar behooren.
Gonsa. Mijn heer, gints koomt een man, hoor 'et geklinck der spooren.

Alfonfus uit.

Laur. Swijg, swijg, hy naderd ons.

Gonsa. Sta-vast. *Alfon.* Dus on-be-docht ?

Ver-grijp u niet: zie-toe. *Laur.* Neen schelm, 'k heb u ge-zocht.

Ter-wapen. *Alfon.* Moordenaars: al koomt ghy, met u allen,

Als doller leeuwen, dus verhongerd, my aanvallen,

Ik hou al lijkwel stal, en wijk u niet een voet.

Don Iean koomt, onder het gevegt, uit.

Ik ben hier, naar ik gis, weêr daar ik weezen moet.

Alfon. Verraders, Schelmen, sta. ik zal u niet begeeven.

O bitze-wolven! zoekt ghy alle zes mijn leeven ?

Iean. Een tegens zes! wel-aan. 't za narm, betoon u kracht,

Hier is uw hulp van doen. waar toe zoo lang gewacht!

Heer Ridder, weer u vroom: ik zal u niet verlaten,

Voor my mijn ziel verlaat. Verraders, 't zal niets baten,

Al zijtge noch zoo starck; des doe vry watge kund.

Laur. 't is geen verradery wannermen, met de punt

Der deegen, d'eer, die door een Schenner is gestoolen,

In 't vechten, weeder zoekt; des is uw brein aan 't doolen.

*Don Iean word de hoed van 't hoofd geslagen. Alfonso valt. Binnen
word gerucht gemaakt, des het gevegt endigt.*

Moord. wapen, wapen. moord, moord, moord. verraad, verraad.

Moord. Mannen voor den dag. help burger en soldaat.

De Heer Bentivogli, met de zijne, op de vlugt.

Iean. Zoo fielen! dat's u best eer dy de beenen breeken.

Mijn heer, hoe is 't? *Alfon.* Al-wel. *Iean.* Zy brogten u twee steeken

Die vinnig treften. is u niet veel bloeds ontgaan?

Alfon. Mijn vleesch is niet geraakt. ik heb een ring-rok aan.

Doch ik had, zonder uw behulp, gewis mijn leeven

Verlooren: des hebt ghy 't, aan my, weerom gegeeven.

Ik zou 't, goed-willig, weêr, voor u, zoo 't noodig waar,

Op-ofren aan 't beloop van 't uitterste gevaar:

Verhaal dan wiege zijt; op dat ik kan betoonen

Hoe yverig ik tracht om deugd, met deugd, te loonen.

Iean. Ik zal, naardien ghy zulcx, zoo minnelik, begeert.

Ik ben een Spanjaard die, in decze Stad, studeerd,

En van een oude en heel door-luchte ftam gebooren :
Ghy zoud mijn naam, indien 't van nooden waar, haast hooren ;
Doch of ik, voor u, noch een tweede dienst mogt doen,
Om d' onvolmaaktheid, van dees eerfte, te vergoën,
Zoo zal ik my, aan u, vol-komen openbaren :
Ik ben Don de Gambœ. *Alfon.* O eedle Heer, ervaren
En dapre Ridder ! ik zie, door uw doen, wat geeft,
In 't midden van uw hart, d' aan-voerder is geweest,
Toen ghy uw leeven, voor mijn leeven, durfde wagen.
Ik blijf, aan u, verplicht ; en hebme te beklagen,
Dat ik mijn naam, voor u, om reën, verfwijgen moet :
Doch ik zal zulcx, zoo haast de tijd my oopning doet,
Aan u, door brieven, of door boden, wel ontdekken,
Op dat ghy dan, daar uit, een vollen-weet, moogt trekken,
Of ghy uw arbeid, wel, of qualik, hebt beftect.

Jean. Ik ben, in zulck een fchijn, tot ieders dienst, gereed.
Mijn ridderlikke hand heeft met geen loon te fchaffen :
Maar tracht geweldig om 'et boos geweld te ftraffen ;
En op die voor-waard heeft men my de fteck-fpoor aan
De rechter-hiel gegeeft : des kan ik niet verftaan
Dat ik iets meerder, dan mijn ftaat eifcht, heb beweezen ;
Maar uw beleefde tong heeft my te zeer gepreezen.

Alfon. Mijn tong treft, hoeze daar naar poogt, uw waarde niet.

Jean. Heer Ridder, 'k hoor gerucht : u zelve wel voor-ziet.

Alfon. Ik zal mijn ftaal, indien 't de fchelmen zijn, wel fpitzen,
En al mijn krachten, door de gramschap, op 'er hitzen.

Jean. Maak u gereed. 't is tijd, zy zijn hier heel na-by.
De deegen in de vuift. koom, voeg u aan mijn zy.

Fabio, met noch zeeven andre, uit.

Alfon. Bedaar u. 't heeft geen nood : want mijne vrienden koomen.

Jean. Begeef u evenwel, eer ghy hen hebt vernoomen,

Niet al te bloot. *Alfon.* Zy zijn 't: ik ken'er wel. *Jean.* Dat's goed :
Want wy zijn, daar door, gants bevrijd van teegen-fpoed.

Alfon. Mijn heer, ik zou, was mijn gezelfchap weg gebleeven,
Aan u, verzoeken, om, met my, door deeze dreeven,
Tot aan mijn huis, te treën : maar ik ben nu vol-daan ;
Des bid ik u dat ghy my, met'er, voort laat gaan.

Vervolg my niet : maar zoek, voor u, de veilste-weegen,

En voeg u naar mijn woord, my is'er aan geleegen.

Koom, geef, aan my, een hoed. *Fabio.* Heer, zijt ghy d' uwe quijt ?

Alfon. Ja. *Jean.* Isze dit ? *Alfon.* Don Jan, 't geluk en uwe vlijt

Heeft

Heeft haar, aan u, om dat ghy des te meer zoud pronken,
 Tot eene Zeege-praal, rechtvaardelik, gefchonken.
 Mijn heer behou'er, en bewaar'er wel; naar dien
 Zy, aan my, kond-fchap doet. *Iean.* Wel heer, het zal gefchiën.
 'k Beveel u aan Gods macht, mijn tijd is heel verftreeken.

Alfon. Uw dienaar, tot dat wy elk-ander nader fpreeken. *Binnen.*

Iean. Wat zal ik doen! weerom naar huis toe gaan, of daat
 Ik flus 'et kind ontfing? in 't lefte steekt gevaar:
 De straat fchijnd, door 't gevegt, noch heel in roer te weezen.
 Zal ik dan, voor een deel verbaafde menfchen, vreezen?
 't Moet zijn: want zullix is, by deeze toe-val, best,
 En 't best is best gekeurd. de tijd zal, op 'et left,
 't Geheim van deeze zaak, vertrouwd ik, wel ontdekken.

Don Anthonio uit.

Antho. Don Jan vertoef: of wilt ghy noch wat, met my, gekken?

Iean. Mijn heer, vergeef et my, ick heb u lang verbeid.

Antho. En ik, naar u, rond-om, met groote naarftigheid,
 Een lange tijd, gezocht. koom, laat ons deeze straten
 En dreeven door-gaan: want wy moeten noch wat praten.

Iean. Mijn heer, het is te laat. *Antho.* Het zy daar meê zoo 't zy,

Het moet nu zijn; vermits zich deeze nacht aan my,
 Een wonderlikke zaak, terwijl ik hier ging dwalen,
 Vertoond heeft; deeze moet ik nu, aan u, verhalen:
 Ghy hebt, in al uw tijd, dat weet ik zeeker, van
 Geen vreemdigheid, die dees bereikt, gehoord. *Iean.* Ik kan,
 Wanneer ik wil, noch wel een toontjen hooger zingen:
 Want ik heb zellever, in d' aller-vreemdste dingen,
 Voor nood-hulp, meê gewrocht. dan niet-te-min, vol-doet
 Uw wil, ik luifter toe. *Antho.* Ghy waart geen duizend voet,
 Van onze deur, of ik ben daatlik, door de linden,
 Voor-by 't Angniete-hof, gegaan om u te vinden:
 Maar 't luk fcheen my ontnapt, en uit 'et oog. ik quam
 Tot aan Sant Jofefs-plaats, daar ik een vrouw vernam,
 Die, met een naare stem, de goeden fcheent te vergen
 Om heur ramp-zalig lijf, in heur befcharm, te bergen.
 In 't kort: ik heb'er, wijl zy zulcx, op my, verzocht,
 Met zeer veel arbeids, in ons groot zalet, gebrogt;
 Daar zy, zoo haast als ik uw dienaar deê vertrekken,
 Heur moede leeden, zoo benauwt, begon te rekken
 Als ofze, met de dood, in 't vecht-perck ging; zoo dat
 Zy, op 'et bed, in on-magt, neêr-vil. nauwlix had

Mijn

Mijn hand de sluyer van heur aangezicht geslagen,
 Of ik bleef, in de kracht van 't kittelend-behagen,
 Dat, door mijn oogen, in mijn harte vvas gegaan,
 Gelijk een vvasfen-beeld, een vvijl tijds, voor 'er staan :
 Want zy, aan my, tervvyl d'aam-stopping 't leeven hoonde,
 Zulck een uit-steekende en by-zondre stant vertoonde,
 Of Venus, op 'er koetz', rond-om in roozen, lag.
 En, met één vaakrig-oog, naar heure Adonis zag ;
 Des quam ik langzaam, uit d'op-trekking, tot bedaren,
 Om mijne geeften, in 'er plaatzen, te vergaären :
 Doch zy bleef, toen ik mijn bevveging vveeder had,
 Al leggen ofze sliep ; des ik 'er, met vvat nat
 Van popelieren en lavendël, heb bestreeken ;
 En hier door is terstont de grove damp geweeken :
 Heur koontjens wierden, met 'et schoonste vermieljoen,
 Van langer hand zeer dun en flaauw bestreeken. toen
 Rees zy voort over-end, en sloeg 'er dwingende-oogen,
 Nu hier, dan daar ; met zulck een minnelik vermogen,
 Dat ik heur krachten moest ontwijken. Zy begon
 Heur lipjens op te doen, en vraagde of ik 'er kon :
 Ik heb, daar op, aan haar, met een inwendig beeven,
 En stamerende tong, deeze antwoord weërgegeeven :
 Mevrouw, ik ben noch nooit, dan nu, in deeze nacht,
 Van zoo veel heiligheids en zuiver-schoon verkracht.
 Toen zeize : och, och ! waar ik daar meê niet over-gooten,
 Het blind-geval had my niet uit 'er gunst verstooten ;
 Doch 't is geen tijd om dus te reevlen : maar veel eer
 Om, in de nood, naar een goe-raad te zien. Mijn heer,
 Laat niemand, om my, in mijn droefheid, te bekruipen,
 Van al 'et huis-gezin, in deeze kamer sluipen :
 Maar sluit de deur, en ga, dat bid ik u, terstond
 Naar d'eigen plaats daar ghy my dus ellendig vond :
 Doet, zoo ghy, by geval, daar eenig volck vind vechten,
 Aan niemand hulp : maar poog om hunne twist te slechten :
 Want zoo het ongeluk, aan d'een of d'ander zy,
 Maar raakt, de hartste slag valt dadelik op my.
 Ik heb heur heusch verzoek, goed-willig, aan-genoomen,
 En ben, tot aan de plaats daar ik 'er vond, gekoomen :
 Doch daar was niets te doen. *Jean.* Is u verhaal nu uit ?

Anho. Don Jean, is 't niet genoeg dat d'aller-grootste buit
 Zich, zonder slag of stoot, van deeze hand, liet winnen ?

Jean. 't Is wonderlik : maar hoor, ik zal nu 't mijne ontginnen.

Ghy had, naar dat ik, uit d' omftandigheid, bemerck,
Vast voor-genoomen, om uw handen, in mijn werck
En arbeids-loon te slaan; doch 't is verlooren poogen,
Wanneer de ftijve-wil, van 't nood-lot, word geboogen;
Dit kan men hier aan zien: want d' op-roer en de twift,
Daar ghy van zegt, heb ik gelukkig flus gellift.

Antho. Hoe kan dat mooglik zijn. *Jean.* 't Is waar. en daar beneeven
Is, aan my, van een vrouw, 't volmaakfte beeld gegeeven,
't Geen 't Scheppend-weezen, aan de weereld, fchencken kan:
En by 't natuurlik-fchoon, is 't eedel-lichaam, van
Roobijne en peerlen, zoo verciert, dat al mijn zinnen,
In een gelijke kracht, d' eerwaardigfte, beminnen.

Antho. Waar bergt ghy zulck een fchat? *Jean.* Ik heb 'er, aan Katrijn,
Voor dees tijd, overmits ik strax weër uit moest zijn,
Om noch een andre-gift, aan d' eerste plaats, t'ontfangen,
Met groote zorg, vertrouwt; des word ik, van 't verlangen,
Zeer fterck gepraamt, om voort, met u, naar huis te treên.

Antho. Zoo kent mijn heer dit mensch. *Jean.* Neen, Don Anthoni, neen.
Het is een jonge zoon, in wiens aan-lokkende oogen,
Ik, met verwondren, strax een vorftelik vermoogen
En eedlen aard bevond. *Antho.* Is, aan mijn heer, een zoon,
Met zoo veel koftlikheids, gefchoncken! dat koomt fchoon.
Wilt de geheele zaak toch, voor my, eens ontleeden.

Jean. Gints koomt meer volcx: 't is tijd dees kruis-weg in te treden.
Ik zal, aan u, in 't gaan vertellen hoe 't my ging.
Zie daar, dit is de ftraat daar in ik 't kind ontfing. *Binnen.*

Zulpicia. Fabio.

Och Fabio! wat raad? hebt ghy my niet vernoomen,
Noch ook geen kind gezien? *Fabio.* Zulpicia, zijn 't droomen,
Of boertje: want ik weet van u of 't kind, zoo waar
Als God leeft, niet een fier. *Zulp.* Och, och! dit valt te fwaar.
Het kind verlooren, en Mevrouw, miffchien, om 't leeven!

Kon 't blind-geval, op my, wel ftrenger flagen geeven?
Fabio. Verfla u niet te zeer: 't is licht niet half zoo quaad
Dan ghy u inbeeld. *Zulp.* Och! uw trooft koomt veel te laat.
't Is al te wis: want mijn door-zoekende gedachten

• Getuigen 't. och! wat raad? *Fabio.* Men moet den dag verwachten,
En zien wat die, aan ons, ontdekt. koom laat ons gaan:
Men zal, miffchien, aan 't hof, iets van de zaak verftaan.

Zulp. Mijn beenen trillen: Ik kan pas een voet verzetten:
Hoe zal ik gaan? *Fabio.* Ghy moet hier op de toe-valletten,

En niet op uw gestel. de nood drijft ons nu voort.
Zulp. Och! was ik, voor Mevrouw en voor 'er kind, vermoord.
Wat is dat voor gerucht? *Fabio.* 'tMag Bentivogli weezen.
Zulp. Ik zou, wist ik hoe 't met Mevrouw was, hem niet vreezen. *Binnen.*

Don Anthonio, en Don Jean, nit.

Ambo. Ghy slaat my, met uw tong, wel dapper voor 'et hoofd:
En heeft Katrijn 'et kind? *Jean.* Zy heeft, aan my, beloofd
Dat zy 't, van deeze nacht, zal, aan een Min, besteeden.
Ambo. Dat 's goed: Maar hoor mijn heer: ik ging, door zeeke eeden,
Uit mijn begeeren, in 't begeeren van Mevrouw:
Welck dit voor-worp bevat: dat ik 'er, in 'er rouw
En diepe-droefheid, maar alleenig mag bezoeken.
Jean. Mijn reedelijke-trek word, door onreedlik - vloeken,
Niet van d'aantrekkelikke op-doeningen gehaalt:
Beraam een middel dat ghy haar en my betaalt.
Ambo. Ik zal, is 't mooghelik, uw wil, hier in, volbrengen.

*Don Anthonio trekt aan de wek-klap. Santistevan, met een
Barnende toortz, uit.*

Ambo. Wat flikkering kooft zich daar in de schaduw mengen!
Don Jean uw hoed vliegt, van 'et toortz-licht, in de brand.
Ontdek uw hoofd. *Jean.* Stil, stil. 't is 't blixemen der band.
Ambo. Mijn oogen scheemeren, zoo glinstren d'Esmuraden
En Diãmanten. Nu bevindmen dat uw daden,
Aan d'eedle heer, van wien ghy zoo veel prachts ontving,
Gevoeglik zijn besteed; en dat ghy zonderling,
Van 't lachende-avond-uur, beloond zijt en verheeven:
Want die twee dingen zijn, in 'et juweel, beschreeven.
Jean. Dat 's waar. Santistevan, vertrek, en ga te rust:
Maar breng hier binnen licht, eer ghy de toortz uit-bluft.
Sant. Mijn Heer, ik zal een kaars, in 't zijël-zaaltjen, zetten.
Jean. 't Is wel. ga voort. *Santistevan binnen.*
Ambo. Nu kan ons knecht noch meid beletten;
Des ga ik daadlik heen en spreek 'er. *Jean.* Dat is goed.
Ambo. Koom, voeg u aan de deur. *Jean.* Ik volg u voet voor voet. *Binnen.*

DARDE UIT-KOOMEN.

Don Anthonio. Kornelia de Benivogli op 'er koetz.

Mevrouw, hoe is 't? *Korn.* Bedroefd, en kranck, en schier verlaten.
Ambo. Ghy pijnigt u te streng: wat kan dit karmen baten?

Korn.

Korn. Niet veel: maar eeven-wel parst my de nood zoo stijf
Dat ik 'et karmen, voor afgrijslik-tijd-verdrijf,
In deeze stant, verkies; om, daar door, 't end t'ontfangen.

Antbo. Versla u niet te zeer. ai! droog uw witte wangen:
Want d'allerfwaarste bui is over; en ghy zijt,
In mijn bewaring, voor heur na-swier, wel bevrijd.

Korn. Ik kan u deugden en u arbeid niet waardeeren,
Veel min vergelden: doch, het vluchtigste begeeren
Vliegt, als een Arend, door de Wolcken, in Gods Troon,
En haalt u een roobijn van Jesus-doorne-Kroon.

Antbo. Een eedel hart zal, naar geen andre winning, streeven;
Naar dien d'insteller van 'et Ridderlikke leeven
De Ridder loons genoeg toe-reikt en geeft, als hy
d'Onnoosle red en helpt de weerlooze uit de ly.

Korn. Ik zie de gouwe-trouw, in u, vol-komen, bloeien,
En, als een roosjen, in de vruchtbre groei-tijd, groeien;
Des heeft d'Al-moogende my, met uw hand, bevat.

Antbo. Hoe zucht Mevrouw dan dus? *Korn.* Wie kan 'et radde rad,
Van de bekooring, aan 't aan-raden, zoo stip binden?
- Wat spookt hier noch al weës. mijn heer.

Antbo. Mevrouw. *Korn.* Oblinde,
En rukelooze daad! *Antbo.* Zijt toch geruft. *Korn.* Die kon;
Wat nood waart. *Antbo.* Vrees niet: want 'et werckende oog der Zon
Zal eer heur warmte en de Maan 'er licht verliezen,
Dan ghy mijn hulp en troost verliezen zult: Al bliezen
Al d'eunjers vier en vlam, zoo zijt ghy buite nood.

Korn. Ik drijf, op Gods genaë, met een geborste boot,
In 't midden van de Zee. *Kornelia ziet Don Ieans hoeds-band,*
Och! och! mijne uitverkoore,
En Eedle heer, koom in, koom in: ik ben verloore.
Waar na vertoeftege? koom. Ik zie u wel. ai! koom.
Mijn Hartoog, och! hoe is 't? hoe gaatge nu dus loom.

Antbo. Mevrouw, bedaar. hoe dus? *Korn.* Och! Hartoog, zieme legge
Als een verlate weeuw. koom in. *Antbo.* Laat u gezegge.
Hier is geen Hartoog. *Korn.* Los, laat los: want mijn gezicht
Is wiffer dan uw woord. de flikkering en 't licht
Der diãmanten, aan zijn hoeds-band, hem verklikken.

Antbo. Mijn vriend staat voor de deur, dit doet Mevrouw verschrikken:

• Want hy draagt, om zijn hoed, dien kostelikken band.
Korn. Och! och! die sterven kon. laat deeze rouw-gezant
Vry bijme koomen; op dat ik, van hem, mag hooren
Door welck een toe-val ik mijn Hartoog heb verlooren.

Ik zal, zoo haast als ik die droeve maar versta,
 My vaardig maken om hem zoetjens achter-na,
 Door 't lauwe bloed-bad, in 't afgrijslik-spoor, te volgen :
 Want al 'et heemels-heir is, op my, gants verbolgen :
 Zoo dat, na zijne dood, dit kabinet vol pijn
 Een speel-pop voor de lust der dartle-lien zou zijn ;
 Hoe-wel zy hen, aan my, nu gants beleefd vertoonen.
 Mijn heer, waar blijft uw vriend ? of zoekt hy my te hoonen.
Ambo. Hy wacht naar u verlof. *Korn.* Hem is verlof vergund.
Jean. Eerwaardigste, ik verzoek : *Zy grijpt Don Jeans deegen.*
Korn. Koom hier bloed-dorstge punt,
 En wilt uw lusten, in mijne aderen, verzaden.
Ambo. Mevrouw ontstel 'er niet. *Korn.* Hoe is 't met zijn Genade,
 Alfonsus, die dien hoed en band gedragen heeft ?
 Zijt ghy zijn moordenaar ? *Jean.* Hoog-waarde Vrouw, hy leefde,
 En is zeer wel te pas. *Korn.* Ghy zoektme te bedriegen,
 Of, door uw Toover-zang, een wijl in slaap te wiegen :
 Maar d'Esmuraden en de Diämanten, die
 Ik, na-by luisterloos, hier, voor mijn' oogen, zie,
 Zijn booden die, aan my, zijn leest bedrieff verhalen.
Jean. Mevrouw, wilt niet te verd van 't pad der reeden dwalen :
 Vergun, aan my, toch maar een oogen-blikjen tijd,
 Op dat mijn tong u, van deeze arrig-waan, bevrijd.
 Ik bid u, luister toe.
Korn. Wel, wilt, voor my, niets heelen :
 Want ik heb recht om goed en quaad, met hem, te deelen.
Jean. Ik vond, te midder-nacht, een dappren-held, al-een,
 Zeer moedig, teegens zes rabbauwen, hand-gemeen ;
 Des ik dien Eedlen heer, van d'on-beschofte gasten,
 Door mijne hulp, terstond, gevoeglik, zocht t'ont-lasten :
 't Geluk heeft zich, van pas, aan onze zijde gevoegt :
 Wy wierden, van 't gespuis, in alle ding vernoegt,
 En zonder eenig bloed te storten, haast ont-slagen.
 Zijn Hoogheid heeft my, uit een zonderling behagen,
 (Indien ik maar Mevrouw wel duidlik heb verstaan)
 Met dit juweel begaaft, en is zijns weegs gegaan.
Korn. Och ! liet ghy hem voort in 't gevaar, al-eenig, doolen,
 Zoo heeft de nijd hem al dien zeegen weer ont-stoolen.
Ambo. Mevrouw, ai ! doe toch, aan u zelven, geen geweld.
Jean. Zijn Hoogheid was, met een bequame wacht, verzeld ;
 Des is hy, zonder scha, tot aan zijn huis, gekoomen.
Korn. Ghy hebt aan d'eene zijde van my de vrees genoomen :

Maar

Maar d'ander schouder voelt, daar door, te svaarder last.

Katrina, met 'et kind, voor de kamer.

Mijn heer, helaas! hoe word mijn hart daar aan-getaft.

• Wat is dat voor gekarm? wie is daar zoo verleege?

Jean. Mevrouw, een jonge Zoon, die, naar de zoetste reegen

Der varfze-mellik-bron, in zijne windzels, dorst.

Korn. Ai! haal 'et schaapje hier: misschien zal 't, uit mijn borst,

Het aan-genaamste zog, en eelste-voedzel, zuigen.

Ambo. Mevrouw, wy zien, hier in, de leevende-getuigen

Van uw mee-dooogen en vol-koome goedigheid.

Don Jean, en Katrijn, met het kind uit.

Jean. Zie daar, doe zo 't u lust. *Korn.* Mijn lam, dus nat beschreid?

Waar is de Moeder, van dit Zoontje, toch te vinden?

Jean. Mevrouw, zou, met die vraag, tvvee tongen kunnen binden;

Vermits ik, en mijn vriend, daar in on-vveetend zijn.

Korn. Is 't dan een vondeling. *Jean.* Ja 'er. *Korn.* Ik verschrik, o pijn

En droevig harte-leet! hoe koomtge my beknellen?

Hou daar: ghy moet 'et, by een andre min, bestellen,

Want ik ben, tot dit vverck, zo 't schijnd, noch on-bequaam.

Ambo. Mevrouw, doet al-te-veel. *Korn.* Wist ghy hoe aan-genaam

Zich 't weezen van dit kind koomt, aan mijn oog, vertoonen,

Ghy zoud al mijn bedrijf zeer lichtelik verschoonen;

Des ik, aan u, mijn heer, noch iets verzoeken moet.

Jean. Verzoek niet: maar beveel. *Korn.* Laat, om 't beroerde-bloed,

Uit d'eedle-deelen, naar een ruimer weg te drijven,

Her schaap, aan 't dun des hoofds, met maagde-honing, wrijven;

Op dat die zoete-damp de bitre-walmte dekt,

En een slaap-zieke-vaak, door 't gantzelijf, verwekt:

Zoo zal 't, met zuigen, tot den klaren dag wel wachten.

Jean. Ik voegme naar u woord. *Korn.* Wilt toch, wijl mijn gedachten

Al-reê iets wonderlix bewercken, zoo veel doen,

Dat ik mijn lusten, met een nuchtre-morge-zoen,

Op 't zuiker-mondtjen, in den dageraad, mag boeten:

Want al 't vermogen, naar dat voor-werp, schijnt te wroeten:

In-voegen dat mijn hart en innerlik-gezicht

Zich, aan 't behagen der in-beeldingen, verplicht,

Om d' aller-hoogste vreugde, aan dezze bron, te smaken.

• Hoewel d'angst-vallen noch vergalde-bobbels braken.

Jean. Ik zalme, naar uw wil, vol-koomen voegen.

Korn. Och!

Don Jean met 'et kind binnen, en voort weer uit.

Wat ben ik bang en flauw. *Ambo.* Ont-doe u. *Korn.* Haalme toch

Een weinig brood en wijns, om 't slappe hart te stercken.

Antbo. Mevrouw nut, hier af, wat : dit zal, ghy zult 'et mercken,
 Aan u, meer deugds, dan brood of grove spijs, doen.

Korn. Ik zie geen andre verf dan blaauw, en paars, en groen.

Antbo. Hoe is 't? *Korn.* Daar is mijn geest weêr in 'er plaats gekomen.
 De flaute wierd my, door die geur, van 't hart genomen.
 Invoegen, dat ik nu, in 't eerste weezen, ben.

Antbo. Daar is een frisse-dronck. *Korn.* Dat 's waar. Heer, ik beken
 Dat ik zoo schoon een wijn, in lang, niet heb gedroncken ;
 Wijl zy, door al mijn bloed, heur levendige-voncken,
 Zoo wonderlik verspraid, dat ik een zacht-gewoel,
 Van in-gevloeide kracht, door 't gantsche lichaam, voel :
 Voor welck een weldaad u des Heemels Koninginne
 Gewis beloonen zal, en, als 'er vriend, beminne.

Jean. Eerwaardigste, mijn hart vol moeds, nu ik Mevrouw,
 In zulck een goede-stant, met mijn gezicht, aanschouw,
 Van groote vreugde springt. God wil u voort, voor lijden
 En alle teegenspoed, genadelik bevrijden.

Korn. De zoete Jesus zet u aan zijn rechter-hand,
 En maak u, tot een Vorst, in 't Heemelsch-vader-land :
 Mijn heer dit is 'et al dat ik, aan u, kan geeven.

Jean. Mevrouw heeft, met die wensch, mijn ziel zoo hoog gedreeven,
 Dat ik geen aardische gift, voor zoo een gaaf, verkoos.

Korn. Hoe vaar 'et kind? *Jean.* Mevrouw, het slaapt gelijk een roos,
 Ik heb uw goede-raad, in alles, waar-genoomen

Korn. Koom, zet u aan mijn zijd : want ik ben nu vol-koomen
 Van d'eerste vreeze ontlast ; des moet ik ook, aan u,
 Verhaalen wie ghy hier, in 'et vermaaklik-luw,
 En schaauw van uwe zorg, zoo vry en vail laat rusten.

Antbo. Mevrouw zal, zoo 'er zulcx beliest te doen, de lusten,
 In ons, tot heure dienst, te meer zien groeien. *Korn.* Hoor ;
 Ik ben die geen wiens lof, door 't aller-dooffte-oor,
 Tot in 'et dichtste-hart, zeer lichtlik, weet te breeken :
 Wijl alle tongen, van mijn' hooge-schoonheid, sprecken ;
 Invoegen dat, daar door, den Adel van dit land,
 In 'et onzichtbaar-vuur, mijns brandende-oogen, brand ;
 Hoewel zich niemand, aan die staren, mogt vergapen ;
 Veel min, by zulck een glants, op rooze-bladen, slapen :
 Want mijne wooning wierd, by nacht en dag, bewaakt ;
 Doch mijne liefde heeft een oopening gemaakt :
 't Geen ik, aan u, hier na, wijd-loopig, zal verhalen.
 Ik ben Korneli Bentivogli, *Jean.* Och ! wat stralen

Hier zonnen in de nacht! *Korn.* d'Alwaarde Zuster van
 d'Achtbare Laurens Bentivogli : Edelman,
 Uit vorstelikken zade, in deeze Stad, gebooren.
 Ik ben, helaas! ik ben, tot Hartogin verkooren,
 En, aan Alfonsus d'Est, in 't heimelik, verlooft :
 Waar door mijn dierbre-gloor, na-by, is uit-gedooft,
 Naardien ik, onlangs, van een zoontje ben bevallen :
 Een zoon, helaas! een zoon, die, om zijns moeders mallen,
 De tanden van de Nijd, in d'eerste-windzels, voelt,
 En, aan een vreemde speun, zijn heete leever koelt ;
 Wijl ik, ellendige ! op 't aankoomen der Soldaten,
 Hem, inde nare-nacht, zeer schierlik moest verlaten ;
 Invoegen dat ik pas dit lichaam bergen kon :
 Verwonder u dan niet, schoon ghy een klare-bron,
 Van lauwe-tranen, ziet ontspringen, en mijn wangen,
 Met zulcke perlen, ieder oogeblik, behangen :
 Doch God zy eeuwig danck ; naardien uw Eedlen-aard
 My, voor een swaarder-val, zorgvuldig, heeft bewaart.

Iean. Mevrouw, wy waren, door uw lijden, zoo bewoogen,
 Dat ieder, tot uw troost, zijn uitterste-vermoogen,
 Goed-willig, heeft besteed : doch 't medelijden is,
 In een verbinding, tot uw dienst, veranderd. *Ambo.* Wis
 Uw lieve koontjens af, en wilt dit weenen staken ;
 Naardien uw woorden ons, voor u, tot slaven maken.

Iean. d'Al-moogende, grijp moed, zal u, uit deeze druk,
 Haast over-voeren : en, met zeegen en geluk,
 Uw blonde hairen, tot een hóón der haters, kroonen.

Ambo. Laat dan stantvastigheid uw Eedel-hart bewoonen :
 Want zy is, in de nood, een trouwe-hals-vriendin.

Korn. Ik voegme naar uw raad, en laat geen vrees meer in.

Iean. Wy zullen, wijl Mevrouw naar 't slapen schijnt te haken,
 Terstond vertrekken, en hier onze maagd doen waken ;
 Naardien ghy u perzoon, aan haar, vertrouwen meugt.

Korn. Doe zoo 't u best gevalt. Ik weet wel dat de deugd
 Geen ondeugd, of iet quaads, zal, tot gespeelen, keuren.
 Doch laat geen vreemd-gezicht my, in mijn rust, versteuren.

Ambo. Mevrouw zet, zooze kan, die arg-waan aan een zy.

• *Iean.* God gun, aan u, voort rust ; op datge, vróó en bly,
 Als d'uchtend weeder blooft, moogt, op uw koetz, ontwaaken.

Korn. Een zelfde zeegen moet, mijn Heeren, meê vermaken. *Binnen.*

VIERDE UIT-KOOMEN.

Don Iean. Katharina. Don Anthonio.

En sloop 'et zoo geruſt? *Kat.* 't Heeft zint niet eens gekikt.
 Nu licht 'et wakker: maar het licht, en likt, en ſlikt
 De maagde-honing van zijn lipjens. *Antho.* Dat 's een teeken
 Van goe-gezondheid, na dat d' Artzen, daar van, ſpreeken.
Kat. 't Is of 'er karsjens, op zijn koontjens, groeien; dies
 Kon ik mijn oogen, van 't uitmuitend-beeld, al blies
 De vaak 'er dapper in, niet trekken. *Iean.* Wy gelooven
 Uw woorden wonder wel. maar hoor Katrijn, hier booven,
 In 't groot-zaalet, heeft zich de Moeder van dit kind
 Terſond te ruſt gelegt. ga daadlik heen, ont-wind
 De windzels daar 'er zoon, van u, is in gewonden,
 En wind 'em weeder (wijl wy nu de diepe gronden
 Van dit gehaim verſtaan) in 't koſtelik-gewaad:
 Wy zullen onder-wijl, naar-dien den dage-raad
 Heur lieſte broeder, door 'er kuffen, poogt te wekken,
 Ons, in de zyël-zaal, een weinichje, vertrekken.
 Koom, als ghy dit, uw werck, gevoeglik hebt gedaan,
 Daar, met 'et kind, ons by, wy zullen, met u, gaan,
 Om 't moederlikke hart, met blijdfchap, op te ſchroeven.
Kat. Ik voegme naar uw woord. *Iean.* Wy zullen u vertoeven. *Binnen.*

Verpozing.

T W E E D E D E E L S

E E R S T E U I T - K O O M E N .

Don Anthonio. Don Iean. Katharina met 'et Zoonje van Kornelia.

GHy hebt 'et gauw beſchikt. *Iean.* O vorſtelik gezicht!
 Wat ſpeelt er heerlikheid om u aan-lokkend licht?
Antho. Hoe zal de Moeder, tot die weelde 'er kunnen voegen?
Iean. Hoe anders, dan een menſch die, door 'et pijnlik wroegen
 Van 't nijpende-verdriet, tot in den Heemel gaat,
 En zijne ziel al daar, met lekkerny, verzaad;
 Des is 'et tijd dat wy 't begonne werck vol-enden.
 Kattrina ga dan voort, en vly u, om d'ellenden
 Van 't Bedel-lichaam, op 'et kortſt, te weeren, naar
 Mijn raad. *Kat.* Mijn heer, ik zal mijn beſt, om u en haar
 Hierin, te dienen, doen; zoo gaat 'er niets verlooren.
Iean. Wy zullen, aan de deur, naar al uw reeden, hooren,

En

En komen u, wanneer 't ons raadzaamst dunckt, meê by. *Binnen.*

*Kornelia Bentivogli. Katharina, met 'et Zootje
van Kornelia, uit.*

Koom hier, Vriendin, koom hier. Ai koom! en geef, aan my,
Dat zuiker-mondjen; op dat ik mijn hart, door 't koozen
Van zulck een Engeltje, een klein-weinig mag verpoozen.

Kat. Mevrouw, doe zoo 't'er lust. *Korn.* Ai! haal de kaars eens hier.

Ik weet niet waar 't me schort. Mijn lijf ligt in een vier,
En al mijn aadren zijn aan 't koozen en aan 't branden.

Hier is gewislik weêr iets wonderlikx voor-handen.

Vriendin, ai zeg, aan my, de waarheid: heb ik flus

Dit kiad hier niet gehad? *Kat.* Ja. *Korn.* Wel! hoe zit ik dus

En droom? of heb ik mijn gezicht te nacht verlooren!

Vriendin, ghy boert met my: of 't kind is, van te voeren,

In slechter windzels, naar mijn dunckt, geweest. *Kat.* Dat's waar.

Korn. Is 't waar? *Kat.* O Ja! 't is waar.

Korn. Is 't waar Vriendin: verklaar,

Aan my, hoe ghy aan al dit goetje zijt gekoomen:

Want ik verzeeker u, indien ik, zonder schroomen,

De waarheid zeggen mag, dat dit mijn eigen is.

Don Iean, en Don Anthonio, uit.

Iean. Mevrouw, uw woorden zijn zoo bondig en gewis,

Dat wy, in ootmoed, ons eerbiedig, voor u neigen:

Want, niet alleen 'et goed: maar, 't zootje is ook uw eigen;

Wijl 't, aan my, van een Maagd, te nachtgegeven wierd.

Korn. O God! hoe zeltzaam word ons doen, van u, bestiert?

Iean. Ik heb, vergeef 'et my, uw Hoogheid eerst bedroogen,

Om dat ik uwe geeft, in blijdschap, zou verhoogen.

Korn. Mijn zoon, mijn waarde zoon, wat brengtge, aan my, al vreugds!

Wat geeftge, aan my, al zoets! wat doetge, aan my, al deugds.

Mogt uw Heer Vader, deeze buit, toch met my, deelen:

Zoo zou ik, in dit spel, geen droeve-rol meer speelen:

Maar my, van alle last, en swarigheid, ontslaan:

Om, met hem, door 'et Kruis, naar zijn Palais, te gaan:

En, in Farraren, nu de vogels quincelierien,

• Voor al den Adel, een gewenschte-trou-dag, vieren;

Op dat mijn Broeder, door dien zeegen, zijne haat

Weêrom, in liefde, mogt verandren. Och! ik praat

Van klare Sonne-schijn terwijl de Lucht noch swart,, is.

Antho. Mevrouw, d'inbeelding soms al d'oorzaak van de smart,, is.

VIERDE UIT-KOOMEN.

Don Iean. Katharina. Don Antonio.

En sliep 'et zoo geruft? *Kat.* 't Heeft zint niet eens gekikt.
 Nu licht 'et wakker: maar het lacht, en likt, en slikt
 De maagde-honing van zijn lipjens. *Ambo.* Dat 's een teeken
 Van goe-gezondheid, na dat d' Artzen, daar van, spreeken.
Kat. 't Is of 'er karsjens, op zijn koontjens, groeien; dies
 Kon ik mijn oogen, van 't uitmuitend-beeld, al blies
 De vaak 'er dapper in, niet trekken. *Iean.* Wy gelooven
 Uw woorden wonder wel. maar hoor Katrijn, hier booven,
 In 't groot-zaalet, heeft zich de Moeder van dit kind
 Terstond te rust gelegt. ga daadlik heen, ont-wind
 De windzels daar 'er zoon, van u, is in gewonden,
 En wind 'em weeder (wijl wy nu de diepe gronden
 Van dit gehaim verstaan) in 't kostelik-gewaad:
 Wy zullen onder-wijl, naar-dien den dage-raad
 Heur liefste broeder, door 'er kussen, poogt te wekken,
 Ons, in de zyël-zaal, een weinichje, vertrekken.
 Koom, als ghy dit, uw werck, gevoeglik hebt gedaan,
 Daar, met 'et kind, ons by, wy zullen, met u, gaan,
 Om 't moederlikke hart, met blijdschap, op te schroeven.
Kat. Ik voegme naar uw woord. *Iean.* Wy zullen u vertoeven. *Binnen.*

Verpozing.

T W E E D E D E E L S

E E R S T E U I T - K O O M E N .

Don Antonio. Don Iean. Katharina met 'et Zootje van Kornelia.

GHy hebt 'et gauw beschikt. *Iean.* O vorstelik gezicht!
 Wat speelt 'er heerlijkheid om u aan-lokkend licht?
Ambo. Hoe zal de Moeder, tot die weelde 'er kunnen voegen?
Iean. Hoe anders, dan een mensch die, door 'et pijnlik wroegen
 Van 't nijpende-verdriet, tot in den Heemel gaat,
 En zijne ziel al daar, met lekkerny, verzaad;
 Des is 'et tijd dat wy 't begonne werck vol-enden.
 Katrina ga dan voort, en vly u, om d'ellenden
 Van 't Eedel-lichaam, op 'et kortst, te weeren, naar
 Mijn raad. *Kat.* Mijn heer, ik zal mijn best, om u en haar
 Hier in, te dienen, doen; zoo gaat 'er niets verlooren.
Iean. Wy zullen, aan de deur, naar al uw reeden, hooren,

En

En komen u, wanneer 't ons raadzaamft dunckt, meê by. *Binnen.*

*Kornelia Bentivogli. Katharina, met 'er Zoontje
van Kornelia, uit.*

Koom hier, Vriendin, koom hier. Ai koom! en geef, aan my,
Dat zuiker-mondjen; op dat ik mijn hart, door 't koozen
Van zulck een Engeltje, een klein-weinig mag verpoozen.

Kat. Mevrouw, doe zoo 't 'er lust. *Korn.* Ai! haal de kaars eens hier.

Ik weet niet waar 't me schort. Mijn lijf ligt in een vier,
En al mijn aadren zijn aan 't kooken en aan 't branden.

Hier is gewillik weêr iets wonderliks voor-handen.

Vriendin, ai zeg, aan my, de waarheid: heb ik flus

Dit kiad hier niet gehad? *Kat.* Ja. *Korn.* Wel! hoe zit ik dus

En droom? of heb ik mijn gezicht te nacht verlooren!

Vriendin, ghy boert met my: of 't kind is, van te vooren,

In slechter windzels, naar mijn dunckt, geweest. *Kat.* Dat's waar.

Korn. Is 't waar? *Kat.* Ô Ja! 't is waar.

Korn. Is 't waar Vriendin: verklaar,

Aan my, hoe ghy aan al dit goetje zijt gekoomen:

Want ik verzeeker u, indien ik, zonder schroomen,

De waarheid zeggen mag, dat dit mijn eigen is.

Don Iean, en Don Anthonio, uit.

Iean. Mevrouw, uw woorden zijn zoo bondig en gewis,

Dat wy, in ootmoed, ons eerbiedig, voor u neigen:

Want, niet alleen 'et goed: maar, 't zoontje is ook uw eigen;

Wijl 't, aan my, van een Maagd, te nacht gegeven wierd.

Korn. O God! hoe zeltzaam word ons doen, van u, beftiert?

Iean. Ik heb, vergeef 'et my, uw Hoogheid eerst bedroogen,

Om dat ik uwe geeft, in blijdschap, zou verhoogen.

Korn. Mijn zoon, mijn waarde zoon, wat brengtge, aan my, al vreugds!

Wat geeftge, aan my, al zoets! wat doetge, aan my, al dcugd's.

Mogt uw Heer Vader, deeze buit, toch met my, deelen:

Zoo zou ik, in dit spel, geen droeve-rol meer speelen:

Maar my, van alle last, en swarigheid, ontslaan:

Om, met hem, door 'et Kruis, naar zijn Palais, te gaan:

En, in Farraren, nu de vogels quinckelieren,

• Voor al den Adel, een gewenschte-trou-dag, vieren;

Op dat mijn Broeder, door dien zeegen, zijne haat

Weêrom, in liefde, mogt veranderen. Och! ik praat

Van klare Sonne-schijn terwijl de Lucht noch swart,, is.

Antho. Mevrouw, d'inbeelding soms al d'oorzaak van de smart,, is.

Zie datge deeze pest uit uwen boezem drijft,
 En binnen d'ontrek, van gezonde-reeden, blijft ;
 Zoo zal uw hoogheids-gloor, door alle dampen, dringen.

Korn. Mijn heer, uw raad is goed. Kon ik, in alle dingen,
 My, daar na, voegen ; 't zou niet dan te beeter zijn :
 Maar nu gevoel ik vreugde, en strakx gevoel ik pijn ;
 Invoegen dat ik niet een oogeblik kan rusten.

Iean. Mevrouw, een valsche-waan uw op-gequeekte lusten,
 Gelijk de noorde-wind de bloemen schent, verteert. *Leonardo uit.*

Leon. Mijn heer. *Ambo.* Blijf staan, en zeg, aan my, wat ghy begeert.

Leon. Een deftig Edelman verzoekt Don Jean te spreken.

Korn. Och ! daar vertoont zich weêr een heel afgrijsslik-teeken.

Iean. Wat is 't voor een ? *Leon.* Mijn heer, hy is my onbekend.
 Maar noemt zich : Laurens Bentivogli. *Korn.* O ellend !
 Waar zal ik, met mijn Zoon, uit deeze plaatze, vluchten.
 Mijn broeder heeft 'et spoor, van mijne diepe zuchten,
 Voor-zeeker, na-gespeurt, en geeft my aan de dood.
 Ai ! berg mijn Zoontje, berg mijn Zoon, eer ons een lood,
 Of moord-pook, onvoorziens, en, op een tijd, leert sterven.

Ambo. Mevrouw, wy zullen, zigt getroost, u, voor 't verderven,
 Zeer wel behoeden. *Iean.* Is den Edelman al-een ?

Leon. Hy heeft twee dienaars die hem volgen. *Iean.* Wel, ga heen,
 En zeg, aan hem, dat ik terstont zal by hem weezen.

Korn. Daar loopt mijn uur-glas uit. *Ambo.* Staak dit onnoodig vreezen.
 Don Jean, ga heen, en hoor waarom men u ontbied.

Iean. Ik zal. *Korn.* Oi-my, oi-my, wat raad ! *Iean.* Ai, ween dus niet,
 De zaak lijd gants geen last. Ik zal dit onweer stillen.
 Vaar-wel. al 't Heemels-heir bescharm u. *Binnen.*

Ambo. Wy verspillen,
 In zulck een val, geen tijd. Santistivan.

Sant. Mijn heer.

Ambo. La vier pistoolen, en wilt al ons zijd-geweer,
 Zoo haastig als ghy kunt, gereed en vaardig maaken.
 Ghy zult, met Leonard, beneên, aan d'opgang, waaken ;
 Op dat 'er niemand, met geweld, naar booven kooft.
 Ga heen, vol-doe mijn last, en sta niet als verlooft,
 Maar vlieg, ik zal u hier terstond weêrom verwachten.

Sant. Ik voeg, naar u bevel, goedwillig, al mijn krachten. *Binnen.*

Ambo. Mevrouw, vertrek u hier bezijden. *Korn.* Wel, ik ga :
 Maar waar ik ga de dood volgt my, van achtren. na. *Binnen.*

Laurens Bentivogli. Don Ican de Gamboa.

Mijn heer gelieft my, in mijn stoutheid, te verschôonen :

Ik zal my weederom, aan u, zoo danckbaar toonen,

Dat ghy u, van mijn doen, gants niet beklagen zult.

Ican. Mijn heer, dus doende, doet, dat ik, aan hem, mijn schuld,

Naar d'eedle reedlikheid vereifcht, nooit kan beralen ;

Des mag hy vry, aan my, op 't aller-rondts, verhalen,

Uit welck een oorzaak hy my, dus vroe-morgens, zocht.

Lawr. Twee dingen hebben my tot deeze daad gebrogt.

Dat is : 't geruchte van uw deugde en vroomedaaden,

Beneeven mijn verdriet, en d'ongemeene-schaden

Die ik, voorleede-nacht, heb, aan mijn bloed, geleên.

Mijn waarde Suster is my, onvoorziens, van een

Brood-dronke Hartoog, och! mogt ik my, aan hem, wrecken,

Ontfchaakt en weg gevoert ; of, in de stad, versteeken :

Invoegen dat ik nu, uw raad en hulp, hier in,

Ootmoedelik verzoek. *Ican.* Mijn heer, ik kan de zin,

En al d'omftandigheid der zaak, zoo licht niet vaten.

Lawr. Laat ons, op dat ik, met mijn heer, recht-uit mag praten,

Naar de Kappelle van Sant Benedicto gaan.

Ican. Mijn heer gebiê maar : want ik stel my onderdaan,

En ben begeerig om 't verflag voort aan te hooren.

Binnen.

D A R D E U I T - K O O M E N .

*Kornelia Bentivogli. Don Antonio. * Karbarina.*

Mijn heer, ik scheen, wel eer, tot hooger ftaat gebooren :

Maar nu keert het geluk altijd, naar my, de nek ;

Des ik mijn aangezicht, doorgaans, met floers, bedek,

Om, onder zulck een wolck, vrypostig, uit te weenen.

Antbo. Mevrouw, ghy loopt, gewis, geloof my, in u meenen,

Te verd, van 't rechte-pad, op een oneffen-baan ;

Zoo dat uw eedle-geeft geweld word aangedaan,

Om, in een afgrond van ellenden, te verzincken.

Korn. De tijd geeft, aan my, niets dan gal en eek te drincken :

• Die wrange-bitterheid veroorzaakt zulck een wel

En diepe-zuig-kuil, dat uw trooft, daar in, zoo snel

En vaardig als ghy spreekt, in 't aanzien van mijne oogen,

Op een byzondere-wijs, word, van uw tong, gezoogen ;

Invoegen dat mijn hart geen zoete-woorden proeft:
Des blijf ik dan, met recht, op 't aller-hoogst, bedroeft;
Hoewel, mijn heer, de zaak heel anders poogt te voegen.

Ambro. De zaak stont schoon genoeg, liet zich Mevrouw genoegeen.

Korn. Ik was vernoegt, indien uw troost my troosten kon.

Ambro. De dikste wolck verdween, voor 't op-gaan van uw zon.

Korn. Ghy waant 'et wel. *Ambro.* Don Jean zal zulkx, met my, getuigen.

Korn. Men mag 'et rijsje, maar men kan de boom niet, buigen.

Mijn heete leever heeft de lippen droog gemaakt;

Des mijnetong weërom naar wat verkoeling haakt.

Ambro. Katrijne, spoel 'er glas, en haal, uit onze kelder,

De volste-vles. *Kat.* Wel-aan. Zie daar. *Ambro.* Die wijn brand helder.

Men ziet 'er stralen door 't door-schijnende-kristal.

Mevrouw, dat is een dronck die, aan u, deugd doen zal.

Zoo 't u gelieft, ai drinck eens hartig. *Korn.* U aanbieden,

Mijn heer, is al te heus; des moet uw wil geschieden:

Op dat, door 't weigren, uwe deugd niet word gelaakt.

Och zo! *Ambro.* Mevrouw, hoe is 't? *Korn.* Och zo! dat teugje smaakt.

Ik heb .. Wie koomt ons daar zoo onvoorziens verstooren?

Ambro. Mevrouw, het is Don Jean. *Korn.* Hoe tintelen mijn ooren.

Hy heeft gewis, voor my, een droeve en quade maâr.

Jean. Mevrouw, met u verlos. *Korn.* Mijn heer, ai koom, verklaar.

Aan ons, al 't geen ghy, met mijn Broeder, hebt beslooten:

Want, in die barning, moet mijn boot aan stukken stooten;

Naardien zijn gramschap mijne onnoozelheid vervloekt,

En naar mijn dood, ter vlugt, met arends-oogen, zoekt.

Jean. Uit-muitenste, waar toe, waar toe dit diep verzuchten?

Waar toe dus haastig naar 'et doorne-bosch te vluchten,

Daar 't Roozen-hof, aan u, een zachte-rust-plaatz' wijst?

Uw Broeder heeft, aan my, de zaak, daar ghy voor yst,

Van d'angang tot aan 't end, verhaalt. en klaar beweezen,

Waar in de Hartoog zich, aan hem en u, voor deezen,

Vergreepen heeft, en noch vergrijpt; vermits hy niet

Zoo zeer naar uwe Staat, als op zijn voordeel, ziet,

Om u, met woorden, aan zijn lusten, vast te binden:

Des heb ik my, aan hem, om deeze draad t'ontwinden,

Veibonden, om, met hem, naar Leeuwen-borg te gaan.

Korn. Wat zal, wat kan ik toch, uit dit besluit, verstaan?

Jean. Mevrouw gelieft 'er, in 't aanhooren, niet t'ontstellen.

Korn. Een zachter wind deë 't riet wel eer, naar d'aarde, hellen.

Dan niet-te-min, mijn heer zijn reeden, hoewel ik,

Door swakheid der natuur, voor mijn gedachten, schrik,

Eens-loops vervolgen moet, eer hy mijn wil kan paajen.

Jean. Mevrouw, Alfonso heeft zich, onder 't haane-kraajen,
Voor 't op-gaan van de Zon, met klein-gevolg, van hier,
Naar 't Vorstlik-Leeuwen-borg, om 't uit-geborste vier,
Der Broederlikke wraak, 'ontwijken, wat vertrokken ;
Des is 'et noodig, schoon ghy niets, dan ongelokken,
Uit ons voornemen, voor u zelve, wikken zult,
Dat wy voort darwaarts gaan : op dat zijn Hoogheids schuld,
Aan u, en uw Aal-oud geslacht, in weinig stonden,
Naar recht en reedlikheid, eens word, voldaan, bevonden :
Tot dit gewenschte werck maak ik my dan gered.

Korn. Don Jean, uw heus gemoed, en uw geloove, treed
Al veel te haastig voort. Hoe hebt ghy toch uw leeven,
Zoo knap, in 't streng geweld van dit gevaar, begeeven ?

Jean. Mevrouw doolt van de weg : want hier is geen gevaar.

Korn. Mijn heer weet niet gewis of hem mijn Broeder naar
Het Vorstlik-Leeuwen-borg, of elders zal geleiden.

Jean. Ik zal, dat zy daar mee zoo 't zy, de tijd verbeiden ;
Wij ik 'et eedel-hart van uwen Broeder zag,
Toen hy, voor my, zoo rond in 't spreken was. *Korn.* Ik mag,
Voor mijne schaduw, in d'ellenden, somtijds schroomen :
Maar mijne Broeder is een voor-beeld aller vroomen ;
Des geen bedrog, by hem, de minste-plaats bevat.

Jean. Mevrouw maakt, zonder reên, heur witte-wangen nat,
En pijnigt heur geest met een onnoodig-vreezen.

Korn. Maar waarom wiltge dat ik zonder vrees zal weezen,
Daar, op des Hartoogs tong, mijn dood en leeven sweeft ?
Wat weet ik of hy, aan mijn Broeder, zoo beleefd,
Op alle vragen, zijne stem zallaten hooren,
Dat 'et gerekend-vuur, van zijn ontfteeke-tooren,
Daar door voort dooven zal, en smooren in zijn as.
En of mijn Broeder nu zoo ongeduldig was,
Dat hy des Hartoogs tong zocht, met geweld, te binden ;
Wat meent ghy dat hy dan zijn weêr-ga niet zou vinden ?
O ja, gewisslik ; des ben ik, met recht, belaên.

Jean. Ik zal, als middelaar, voor d'een en d'ander, staan.

Korn. Mijn heer, 't zal, aan uw wil, vertrouw ik, niet ontbrecken.
Maar daar 't vermoogen mist, blijft wil en werck ook steeken.

Jean. Mevrouw's voorzichtigheid en oordeel gaat te vard.

Korn. Mijn Man en Broeder staan my wonder na aan 't hart.

Jean. Dat 's waar : maar laat de hoop een weinig ruimte winnen.

Korn. Wat kan zy, daar de vrees heur plaats bezit, beginnen ?

Jean. Vertrouw u aan Gods macht, en zijt, hier meê, veruoegt.

Korn. Ik heb my, over lang, al naar zijn wil gevoegt:

Maar alle dingen zijn niet naar zijn wil geboogen.

Jean. De swaarste dingen zijn niet buiten zijn vermoogen;

Derhalven moet ik, met uw Broeder, op de tocht.

Korn. Bedenck u wel. *Jean.* Mevrouw, ik heb my wel bedocht:

Want, wijl den Hartoog zijn bedrijven zoekt te heelen,

Zoo heeft 'er niemand recht, dan ik, om, onder 't streelen

Der zachte woorden, in 't gesloote-hart te gaan,

En onderzoeken daar hoe al zijn zaken staan.

Antbo. Don Jean, uw voorstel is zoo bondig, dat de reeden

Daar gants niets teegens heeft: doch mijn genegentheden

My porren om, met u, die korte-reis te doen.

Jean. Mijn heer, dat mag niet zijn. zoo om 'et quaad vermoen

Dat daar uit, tegens my, in Bentivoglis harte,

Terstont ontstaan zou, als met een ook om de snarte

Die, door ons af-zijn, in Mevrouw's ontstelt gemoet,

Vermeerdren zouden, te verhoeden. *Antbo.* Ghy begroet

My, met een blinde-naam en opgepronckte-woorden:

Maar mijn vermoogen zal die half-gezengde-koorden,

Gelijk een dunne-draad, verbreeken. Wat Mevrouw,

En heure staat, belangt, daar is geen vrees voor: houw

U des verzeekert; want Katrijn zal by 'er blijven,

Om haar te dienen en de quel-geeft weg te drijven;

En onze dienaars zijn, tot wachters, voor de zaal.

Ik kan, in d'andre zaak, de pijnlikke-quaal

Van nijpende-argwaan, door mijn zoeken, niet ontdekken:

Wijl ik uw reis-broêr, op de weg, niet zal verstreken:

Maar volgen u alleen, van verd en zoetjens, na.

Jean. Mijn heer, uw meening is wel goed: maar ik versta

Dat, binnen uwe zorg, Mevrouw het vaifst zal rusten.

Korn. Mijn heer, ik zou my, in mijn quellingen, verlusten,

Zoo Don Anthonio de reis, met u, begon:

Want of d'onreedlikheid, op d'onbevekte-zon,

Heur hatelik-vergif, in gramschap, zocht te braken,

Zoo zal zijn raad en daad wel licht een oopning maken,

En vouwen alle ding in d'allerbeste-plooi.

Jean. Mevrouw, uw woorden zijn, voor mijn gehoor, zoo mooi,

Dat ik, voor 't hailigdom van uwe wil, moet knielen.

Korn. Wilt, wijl op Leeuwe-laan de teegen-spoeden krielen,

Dees twee Reliquiën, by u, van mijne hand,

Voor u vertrekken, tot een gaaf, ontfangen: want

Heur krachten zullen u zeer nut en dienstig weezen.

Antbo. Mevrouw gelief ons te verschoonen. Wy beleezen

De quaatste geesten met 'et blincken van de kling:

Ook is de waarde, van uw gaaf, zoo zonderling,

Dat wy ons, aan 'er gloor en glants, te zeer vergapen.

Korn. Verachtge mijne gonst, en dit gewijde-wapen?

Antbo. Neen, dat verhoede God. *Korn.* Waarom ontzegtge dan

' Aanbieden van mijn wil? *Antbo.* Om dat ik, en Don Jean,

Alree, niets dan te zeer, zijn, aan Mevrouw, verbonden.

Korn. Ghy hebt een uit-vlucht: maar, geen oope-deur, gevonden;

Des kuntge, zonder mijn verlof, zeer qualik gaan.

Jean. Mevrouw gelieft, van my, een woordje te verstaan.

De Diãmanten zijn, in 't aanzien, schoon en aardig,

Maar de Reliquie is, in nood, het meeste waardig,

Derhalven dragen wy, in een geringe kas,

Zoo waard een hailigdom als ooit te krijgen was:

Wilt, hier by, dan, aan ons, toch u verlof verleenen:

Wijl de bestemde tijd zoo daadlik is verscheenen.

Uw Broeder staat gewis al, naar mijn koomst, en wacht.

Korn. Ga heen. Maria wil, in wijfheid en in kracht,

U, tot mijn hail, met heur vermoogen, zoo verstercken,

Dat ghy 't begonnen werck, met voorspoed, moogt bewercken.

Jean. d'Almoogende behoe Mevrouw voort voor gevaar.

Antbo. Verwacht, by 't middagmaal, van ons, een blijde-maar,

En wilt u, onder-wijl, met geen gedachten, quellen.

Korn. Ik zal, is 't mooglik, my zoo lang te vreden stellen.

Jean. Katrijna, ga, met ons, hier achter in 't vertrek.

Kat. Mijn heer, ik koom u by.

Binnen.

Kornelia alleen.

Wanneer de Hooren-flek,

In spiegel-achtig-nat, heur weezen moet aanschouwen,

Dan zietze, te gelijk, een bitre-dood-dranck brouwen;

Wijl, uit die swavel-poel, zulck eene damp ontstaat,

Dat dit ellendig-dier, daar in, terstond, vergaat.

In zulcker voegen is 't, met my, na-by, geleege:

Want ik heb, als ik al mijn doen zou overweegen,

Mijn weezen, meenigmaal, in zulck een poel, gezien.

Hoe zal, hoe kan ik dan de leste slag ontvliên,

En mijn benaude borst, met tranen, schoot-vry maaken?

Ik moet, och ja! ik moet, van daag, mijn ziel uitbraaken,

Naardien

Naardien de zeinzen vast word op de snee gezet,
Des buig ik mijne knien, en klim, in 't stil-gebed,
Voor d'Opper-recht-banck, om daar, aan Gods wel-behagen,
Mijn ziel en lichaam, zeer ootmoedig, op te dragen.

Kornelia knielt, ondertusschen zingt de Rai van Engelen.

IN Lijden en in Teegen-spoed
Is, kon 't de mensch verzinnen, veel te winnen.
De weelde smaakt, aan 't vleesch, vry zoet;
Des zietmen d'aan-beginnen zoo beminnen,
Dat elck zijn hail, daarom, verlaat,
En, lachend naar d'ellenden, gaat:
Maar 't end baart niets dan plagen:
Na vreugde en blye dagen,
Hooft men 't klagen.

Gelukkig is hy die het Kruis,
Goedwillig, naar behooren, heeft verkooren,
En daar op bouwt. In zulck een Huis
Is geen gebrek van kooren, als Gods tooren,
Het gantsche land, met honger, plaagt,
En 't wolck, uit hun bezit, verjaagt:
Want Kruis draagt Zaad der zeegen,
Daar op valt, aller weegen,
Danw en reegen.

De Doorne-kroon, met Bloed besproeit,
Gaat Ofiers-goud te booven. Daarom looven
Wy d'Eeglantier, door Kruis, gesnoeit,
Wilt, schoon ghy, uit uw booven, nu verschooven,
Dus eenig zit, verduldig zijn.
Zoo zult ghy, in een Zonne-schijn,
U zelven haast vermaaken;
Naar dien wy, voor uw zaaken,
Naarstig waaken.

* Oi-my! wat heerlikheid heeft zich, aan mijn gezicht,
In mijn gebed, vertoont? hoe vil my 't kruis zoo licht
Toen ghy, ô zuivre-ray! met u weerga-loos-queelen,
Mijne onderdrukte-geest, zoo minnelik, quaaft streelen?
Och! mogt ik noch wat tijds in u gezelschap zijn,
Wat nood waart: maar ghy gaat, en ik blijf inde pijn;

Des word mijn hart al weêr van koude-vrees be kroopen ;

Doch ik zal, door uw troost gesterckt, ten besten hoopen. *Katrina uit.*

Kat. Mevrouw, heb ik u, door mijn koomen, uit uw doen

En eenigheid, verstoort, zoo bid ik om uw zoen ?

Korn. Ghy hebt zeer wel gedaan. Ik was, om u, verlegen.

Zijn uwe Meesters al vertrokken ? zeg. *Kat.* Zy steegen

Zoo datelik te paard, en reeden, eens-loops, voort

Dekorte-breê-straat langs, recht naar de hooge-poort.

Korn. Och ! mocht 'er deze reis maar, tot geluk, gedijen.

Kat. Mevrouw, ghy zijt gewis, met een onlijdlik-liên,

Zoo mijn gezicht my niet bedroogen heeft, belaên.

Korn. Vriendin, hoor hier : ghy hebt ten eersten recht geraên :

Want ik ben, met verdriet en onhail, over-gooten.

Kat. Mevrouw, ai zeg, waar uit is al dit quaad gesprooten.

Korn. Uit licht-geloovigheid en slaapende-achterdocht.

Kat. Die pest heeft menning mensch, ontydig, om-gebrogt.

Korn. Was ik, ellendige, dien weg ook op-gellaagen,

Toen ik de neevel, als een voor-bóó van de vlaagen,

Het aller-eerste, omtrent mijn Broeders slot vernam,

Zoo was ik al een poos, met mijn onnoozel lam,

In stille-rust geweest : nu vrees ik noch voor sterven,

Of, voor altijd, mijn eer en Bruidegom te derven.

Kat. Hoe ! mist Mevrouw heur Lief en allerliefste-schat ?

Dat duncktme vreemt. *Korn.* Ik ben, zit neêr, en rust u wat,

Een ondertroude van den Hartoog van Farraren ;

Des hebt ghy hier zijn Vrouw en Zoontje in u bewaren.

Kat. Verschoonme dat ik, aan uw Hoogheid, geen meer eer,

Door onkund, heb gedaan. *Korn.* Vriendin, zit. Ik begeery

Uw vriendschap : want my walgt van alle hoofze greepen.

Kat. Mevrouw, wat toeval heeft, op u, zoo fel geneepen,

Dat ghy u in 't bescharm van mijne Meesters gaf ?

Korn. Mijn Broeders gramschap. *Kat.* Ik verwonder my hier af.

Zoekt hy uw Huwlik, met de Hartoog, te beletten ?

Korn. O neen ! zoo ligt 'et niet ; hy leefd naar andre wetten.

Des Hartoogs Moeder houd mijn Trouwdag wat te rug.

En mijne Broeder schikt deeze uit-stel tot een brug,

Waar over hy te nacht, in euvlen moed, quam draven,

Van zins om, met 'et bloed des Hartoogs, zich te laven ;

Wijl hy 't voor on-eer acht dat ik beslapen ben.

In welke zaak ik my, ten hoogsten, schuldig ken ;

Naardien ik zijne raad en voor-zorg heb vergeeten,

Zoo haalt ik, met mijn Lief, op roozen, was gezeeten ;

Doch mijn door-traptheid was een waar-borg voor mijn schoot :
 Mijn eer, vermits ik uit een eerlikke af-koomst sproot,
 Is my veel waarder dan hun geld en alle gaaven.
Korn. Vriendin, ai! brengme toch in een behouden haaven :
 Want ik verneem hier een heel dikke en swaare lucht.
Kat. Mevrouw gebië maar. *Korn.* Vlucht, met my, naar Duive-vlucht.
Verpoozing.

D A R D E D E E L S
 E E R S T E U I T - K O O M E N .

Laurens Bentivogli. Don Iean de Gamboa.

MYn heer, wy zullen hem, op deeze weg, ontdekken :
 Wijl hier geen by-weg, om naar Leeuwen-borg te trekken,
 Door d'ope-land-streek, loopt. *Iean.* Dat 's waar; des gis ik, dat
 Hy niet verd, van ons, is. *Laur.* Ik zie, by 't water-rad,
 Een drommel Ruiters staan. *Iean.* Ik hoor de Paarde-voeten.
Laur. Zy koomen, op ons, aan. *Iean.* Ik merck, uit al 't begroeten
 Der dienaars en gevolg, dat dit den Hartoog is ;
 Des zal 't zeer noodig zijn dat ghy, op dat ik wis,
 In mijn voornemen, ga, u, aan de doorne-hagen,
 Een weinig tijds, vertrekt. *Laur.* Zult ghy uw leeven wagen,
 En zal ik, als een bloed, een borst-weer zoeken ? neen,
 Mijn heer, vertrouw dat niet. *Iean.* Men kan, door 't staal, al-een
 d'Oneffenheid der faal en wrok niet effen maaken ;
 Dêrhalven moet, mijn heer, zijn gramschap nu wat slaaken,
 En voegen zich, voor-al, naar d'orbaarlikste raad.
Laur. Mijn heer verklaar, aan my, wat hy, hier by, verstaat.
Iean. Dit : dat ik my, al-een, moet, by den Hartoog, voegen,
 En poogen of ik hem, met woorden, kan vernoeogen,
 En u, aan hem, en hem, aan u, verbinden : want
 Daar toe heeft 'et geluk, aan my, dien eedlen-band,
 Voor-leede nacht, vercerd. Ik moet 'er gloor ontdekken,
 Op datze my terstond een voor-spraak mag verstrekken.

Alfonfus, Fabio, Zulpicia, met een groot gevolg, uit.

Daar koomt 'et volck. vertrek, en wacht tot ik u wenck.
Laur. Ik voegme naar uw wil. *Iean.* O Vorstelik-geschenck !
 Wilt uwe stralen, in zijn Hoogheids-oogen, schieten,
 En laatme zijne gonst, door uwe deugd, genieten,
 Op dat ik, uit de faal, en 't aan-gevangen wee,
 Een Broederlikke-zoen en onverbreekbre-vreë,

Terwijl

Terwijl de goude-zon in 't zuide staat, mag maaken.

Alfon. Toef, toef: hoe klopt mijn hart! ð wonderlikke zaaken?

Heer Ridder, ik geloof dat ik my niet vergis,

Als ik uw dapperheid, d'eer en behoudenis

Mijns leevens, uw perzoon, Don de Gamboa noeme;

Wijl zulkx uw hoed getuigt. *Iean.* Ik kan dit niet verbloemen;

Naardien mijn Heer, aan my, de waarheid naakt vertoont.

Maar wilt, op dat uw doen, van my, niet ongelooft

Mag blijven, uwe naam, aan my, toch openbaarên.

Alfon. Ik ben Alfonsus d'Est, Hartooge van Farraren:

Wicns leeven, tot uw dienst, te nacht verbonden bleef,

Vermits uw hand de dood, van mijne lippen, dreef:

Een weldaad zonder gâ. *Iean.* Zijn Hoogheid zet, door 't bóógen,

Zijn Dienaar veel te hoog. *Alfon.* Ik vind, in mijn vermoogen,

Een on-vermoogen, daar mijn wil door word belet.

Laur. Ik ben, met heete-wraak, en koele-vrees, bezet;

Invoegen dat ik schier geen middel-weg kan raamen:

Zy koozen met elckaër, als Broeders, en beschaamen,

Dus doende, mijn bedrijf. Ik ben gewis verraên.

Alfon. Mijn heer, quam dien Perzoon, als reis-broêr, met u aan?

Zijn oogen schijnen niets dan vlammen uit te braaken.

Hy mort van gramschap, en besterft als linde-laaken,

Wanneer ik mijn gezicht maar, op zijn weezen, sla.

Hy haakt naar mijne dood. Kent ghy dien vogel? *Iean.* Ja,

Ik ken hem, en ik ben, van hem, aan u, gezonden.

Alfon. Wat heeft hy nu voor list, in 't hollend-brein, gevonden?

Iean. Hy klaagde, aan my, dat ghy Mevrouw Kornelii, zijn

Eerwaarde Zuster, hebt ont-eerd, en, door 't fenijn

Der tong, zoo verd gebrogt, dat zy heur wel-behagen

In uwe lusten schept. Dat ghy, door looze lagen,

Haar, uit de wooning van heur Nicht, voorleede nacht,

Hebt weg-gevoert, en dus zijn diepe-zorg belacht.

Nu wil hy weten, wat voldoening 't oud Geslachte

Der Bentivogliis, van uw Hoogheid, zal verwachten,

En wanneer hy dien wond weerom geneezen zal.

Hy heeft, aan my, verzocht, dat ik, om 't ongeval

Een paal te zetten, hem een voor-spraak zou verstrekken,

En zijn ontstelt gemoed, vol wraakx, aan u, ontdekken:

Tot welck een werck ik my, aan hem, zeer vast verbond;

Naardien ik, uit zijn mond, wel duidelik verstond

Dat ik dien hoeds-band, van uw Hoogheid, had ontfangen.

In zulck een weetenschap heb ik u, met verlangen,

Rondom u slot, gezocht, wijl ik my voor liet staan
Dat ik, als Middelaar, moest tusschen beiden gaan,
Om deeze storm-wind, eerze stijver blies, te stillen.
Zijn Hoogheid moei, aan my, om geen meer tijds te spillen,
Eens zeggen of de zaak, in zijn geheel, zoo legt
Als ik 'er voor-stel en als Bentivogli zegt.

Alfon. Mijn heer en waarde vriend, ik wil, voor u, niets heelen,
Veel min, met loogen-taal, mijn eigen onheil streelen.
De zaak daar van ghy spreekt is 't meerder-deel heel waar.
Kornelia is weg, en niet te vinden: maar
Ik heb 'er niet vervoerd of, in de Stad, versteeken;
Derhalven zal 'et my, aan onschuld, nooit ontbreken.
Ik heb 'et zoet-genot, van heure kuisze-schoot,
Zeer lang een poos, gehad, en 't gloeiend-morgen-rood
Der zachte-koontjens, by de Zonne-schijn der oogen,
Verscheide-maal, gestreelt; doch haar noch nooit bedroogen;
Wijl ik 'er voor mijn Lief, en Bruid, en Ega houw:
Ik ben, aan haar, zoo vast, door een verhoole-trouw
En lieve boei, geboeit, dat d'aller-swaarste rampen,
Om ons te scheiden, met dit lijf, verloore kampen;
Hoewel heur Broeder my voor een ontrouwe scheld.

Jean. Waarom wierd, aan 'et volck, dit huwlik niet gemeld?

Alfon. Om dat mijn Moeder, die, op d'oever van 'er leven,
Naar 't eeuwig-weezen ziet, hier teegen aan zou streeven:
Wijl zy my, met Mevrouw Levine, Infante van
Het machtig Mantua, zeer graag zag Huwen: dan
Mijn trouwe-liefde heeft, voor heur gesmeek, geen ooren.
Ik heb Kornelia, al-eeinig, uit-verkooren
En in mijn hart gezet; doch dit is d'oorzaak die
De Bruilofs-dag weêr-hild, en 't onhail broude. wie
Kan dan, met recht, op my, verstoort zijn en ontsteeken?

Laur. Ik moet die lamme-teem, met andre woorden, breeken.

Alfon. Ik had, voorleede nacht, vast voor-genoomen, om
Haar uit Bolongjen, met een af-gespanne-trom,
Naar Leenwen-borg, of naar Farraren, te vervoeren;
Doch 't nijdig-ongeluk quam mijne list beloeren,
En stiet, met Laurens hand, al mijn gebouw om-ward.
Kornelia was weg. ô ongemeene-smart!

Jean. Wat drukt zijn Hoogheid dus? *Alfon.* Een van de hardste plaagen.
Mijn Lief, mijn waarde Lief was, over weinig daagen,
In 't kinder-bedde, van een Zoon bevallen, daar
Ik, in mijn hoop, op zag, en zocht te rusten: maar

Die Jonck-vrouw, door de zorg en op-roer voort-gedreeven,
Heeft hem, al blindelings, aan 't blind-geval, gegeven ;
Wijl een gelleepe-tong heur ooren had verleid.
Nu word de Moeder en 'er Zoon gelijk beschreid,
En al mijn hof-gezin is, met mijn ramp, verleegeu.

Jean. Zijn Hoogheid zou dan, zoo men elders onder-weegen,
Mevrouw Kornelia en 't jonge Schaapje vond,
Haar, voor zijn Vrouw, heur kind, voor zijne Zoon, terstond,
Met over-groote vreugde, erkennen en verklaaren ?

Alfon. Och ! wist ik waarze was, hoe willig en hoe gaaren
Zoud ik de zomen, van heur blinckende-opper-kleed,
Eerbiedig kussen, en, aan alle-man, de weet
Van mijne blijdschap doen : want ik heb voor-genoomen,
Dat ik 'er, magze maar gezond te voor-schijn koomen,
't Zy mijn Vrouw Moeder leefd of sterft, in 't Hooge-koor
Der Hof-kerck van Farrare, op 't aller-heerlix, voor
Mijn waarde bed-genood, en Hartoogin, zal trouwen.

Jean. Dit moest zijn Hoogheid, om de vrede een troon te bouwen,
Eens, in 't aan-hooren van heur Broeder, zeggen : want
Zijn hart, naar deeze zaak, al-eenig water-tand.

Alfon. Dat wilde ik gaaren doen, liet hy zijn gramschap zincken.

Jean. Zijn gramschap heeft nu uit. blijf staan, ik zal 'em wincken,
Op dat hy d'eedle-vrucht, der zoete-olijve-boom,
Met u, mag plukken. *Alfon.* Zijt gegroet en welle-koom,
Mijn Broeder, ik was lang, om uwe gonst, verleegeu ;
Hoe koomtze my toch nu, dus onverwacht, hier teegen ?

Jean. Mijn heer, de Hartoog heeft, voor my, rond-uit verklaard
Dat hy, in 't heimlik, met uw Zuster, is gepaart,
En dat hy openbaar dit Huwlik zal bevesten :
Want al wat hy bezit is, voor Mevrouw, ten besten.
Hy zegt dat hy te nacht, had ghy hem niet verstoort,
Haar, van Bolongjen, naar zijn Leeuwen-borg, en voort
Van daar weêr, reegel-recht, naar 't Adellik-Farraren,
Voor-zeeker had ver-voerd ; om haar, in zijn bewaaten,
Tot dat de Bruilofs-dag voor hem verscheenen was,
Op 't aller-voeglix te verzorgen. maar zoo ras
Had hy 'er Jonck-vrouw, die daar staat, niet aangesprooken,
Of zijn voor-neemen was verdweenen en gebrooken ;
Vermits uw Zuster, voor uw gramschap, was gevluht.
Daar by hy iets verftond, waarom hy dikwils zucht,
En somtijds weent : dat is, dat hy, van haar, moest hooren
Hoe hy voor-leede nacht een Zoontjen heeft verlooren :

Waar

Waar van Kornelia, voor weinig tijds, bevil.
Nu voegt hy zich geheel naar 't voorworp van uw wil,
En wenicht dat zijne Bruid en Zoontje wierd gevonden.
Bedenck u eens of wy wel meerder eischen konden.

Laur. Mijn heer en Broeder, uw door-luchte Hoogheid doet,
Aan mijne Zuster en aan my, met uwe groet,
Zoo veele weldaads als wy, van u, moelsten hoopen :
Want ghy zet hier uw hof en gonst, voor ons, wijd-oopen,
Naardien ghy haar, u zelfs gelijk, in Hoogheid stelt,
En my, in het getal van uwe Vrienden, telt :
Een zaak daar 't hoogste lof der schrandre Bolongneezen
Zal over klincken als zy 't hooren, zien, of leezen.

Alfon. Mijn Broeder, bóóg dus niet, 't is noch geen bógens tijd.
Ik ben mijn Vrouw en Zoon, en ghy uw Zuster quijt,
En wie weet waarze zijn, en wanneer wy 'er vinden.
Wat Edelman bind daar zijn paard aan d'oude-linde ?

Jean. 't Is Don Anthonio, mijn hals-vriend : deeze moet
In ons gezelschap zijn. hy nadert ons te voet.

Antonio uit.

Ambro. Wat Ridder is dat, die, met roode en witte veëren,
Zijn hoed bedekt en zich zoo vorstelik laat eeren ?

Fabio. Alfonso, Hartoog van Farraren. *Jean.* En Don Jean,
Uw hals-vriend. *Alf.* Zijt gegroet. *Ant.* Uw dienaar. *Jea.* Niemant kan
Decze aangevangen-vreugde, en vriendschap, weer verstooren.

Ambro. Hoe zoo ? *Jean.* Korneli is tot Hartogin verkooren,
Heur Broeder tot een Vriend des Hartoogs, en heur Zoon
Tot wettige Erfgenaam van 't Hartoogdom : zoo schoon
Heeft ons de tijd gediend. *Ambro.* Ik heb een groot behagen
In al hun doen. ai zie ! *Jean.* Zy bóógen en zy klagen.

Ambro. Hoe dat ? *Jean.* Zy weeten noch van ons bedrijven niet.

Ambro. Waarom vermengd mijn heer die blijdschap met verdriet ?

Jean. Om dat uw koomst mijn tong het spreken kon beletten ;
Des vil 'et u te beurt. *Ambro.* Ik zal my daar na zetten,
Op dat Kornelia heur Man en Broeder weêr
Mag kussen. *Alfon.* Lieve naam ! hoe snijtge my ? mijn heer,
Waarom, ai zeg ! waarom spreekt ghy dus van Kornelii,
Mijn schoone Hartogin en hagel-witte-ley ?

Ambro. Om dat ik, in dit spel, een hoofd-rol speelen moet.
Kornelia en 'er Zoon, uw Hoogheids vlees en bloed,
Word, in ons huis, verzorgt en naartig waar-genoomen.

Alfon. Hoe ! boert mijn heer met ons, of staan wy hier en droomen ?

Ambro. Neen, uw Doorluchtigheid verzeeker zich vry van
Het geen ik heb gezegt. *Jean.* Ik ben die geen waar an

Die Jonck-vrouw uwe Zoon, te nacht, verbaast quam geeven.
Mijn hals-vriend heeft Mevrouw, uw Hartoogin, by 't leeven,
Door zijne naarstigheit, behouden: want hy vond
Heur macht-loos op de straat. *Alfon.* O gouwe- en milde-mond!
Wat koomt 'er zeegens van uw rijke tong af-vloejen?

Laur. Mijn geest, ik voelt, begint nu wederom te gloejen,
En van te vooren was zy kouder dan een ys.

Alfon. Elck voeg zich naar zijn paard, en ren 'er meede om prijs,
Op dat wy dit geluk, met ons gezicht, aanschouwen.
Och! dat ik vliegen kon, geen aard zou my weêr-hou'en.

Ambo. 't Zal best zijn dat ik flux voor-uit stoot, en, aan haar,
De blijde-boodschap van uw vrede breng. *Laur.* Dat's waar:
Onze onverwachte koomst zou haar gewis doen schrikken.

Alfon. Mijn heer neem dan die last op hem. *Ambo.* Ik zal 't beschikken.

Jeau. Wy zullen ute post na-volgen. *Alfon.* Goede God,
Ik danck u, in mijn hart, voor dit hoogwaarde lot.

Binnen.

T W E E D E U I T - K O O M E N .

Katharina. Bernardo d'Est Priester.

Eerwaarde-Vader, al dit on-hail brouwt 'er Broeder,
Door zijne gramschap. *Bern.* Zacht, al zacht: des Hartoogs Moeder
Heeft ook al vry wat schulds, na dat ik heb verstaan.

Zy moest zijn Hoogheid hier geen hinder-paalen slaan:
Maar, aan zijn vrye-keur, een vrye-voort-gang laten.
Heur Broeder heeft, met recht, dit los-bedrijf te haaten;
Naardien zijn Zusters eer daar door bezoetelt word.

Kat. Wat heeft zy, op 'er Zoon, al tranen uit-geftort,
Eer wy de zoete lucht der Eglantieren rooken,
Waar onder zy, voor 't eerst, dien blixem is ontdooken,
En wacht naar uw verlof, om, in 't gezeegend-huis
Des Vaders, wat vertrooft te worden in 'er kruis.

Ai! wilt die schoone Roos met zulck een dauw besprengen;
Op datze groei, en bleei, en op-luik. *Bern.* Wy vermengen
Zulck eene bitterheid zeer garen met wat zoets:
Voor-neemelik, wanneer de tochten des gemoeds
De klagende tot God en zijn gewijde wijzen.

Ghy kende ons noch van ouds. *Kat.* Ik kon u nooit vol-prijzen.

Bern. Zeg, aan Mevrouw, dat Huis en Hof, tot heur gerijf,
Wijd-open staat: zy koom en neem hier haar verblijf.

Kat. Eerwaarde Vader, God zal 't, aan u, weêr beloonen.

Bern. Ik zal u hier zoo lang verbeiden. d'Aardze troonen,

Binnen.

Op hooge-bergen, staan ; des treft 'er 't on-weêr licht.
Wat wonder word 'er, van 't aan-biddelik-gezicht
Der Vrouwen, niet geyrocht, wanneer de Vorsten mallen,
En, in die schoone Hel, al speelende, vervallen ?
't Geen d'Onderdaan somtijds, te jammerlik, beschreid.

Kornelia, gevolgt van Katharina en Min, uit.

Daar koomt mijn Na-necfs gloor en grootfte heerlikheid.
Wat Prins zou zijne knien, voor die Prinçes, niet buigen ?
De weencnde-oogen zijn twee deftige-getuigen
Van 't zuiver-harte dat, in reïne-liefde, brand.

Mijn Dochter, wellekoom. Droog uwe wangen : want
Ik zal, met mijn gebeên, al 't lijden van u weeren.

Korn. Eerwaarde Vader, ik kan anders niet begeeren :
Want ghy, aan my, met een weêr-gadelooze-groet,
Leert, dat men, in zijn kruis, gedurig bidden moet,
Indien men tot de vreugd, door 't lijden, poogt te koomen.
God wil u, met genade en zeegen, over-ftroomen ;
Naardien uw goedheid niets dan zeegenen verdiend.

Bern. Ghy hebt Maria, en heur lieve Zoon, te vriend ;
Wijl zy, aan u, de weg naar mijne wooning wezen.
Wilt dan niet voor de haat, van uwe Broeder, vreezen :
Want uwe Bruilofs-dag is nader dan ghy meent.

Korn. Vriendin, uw trouwe-zorg heeft dit, aan my, verleend ;
Des zal ik dit, aan u, als 't God beliefd, betalen.

Bern. Koom in : neem uw gemak, en wilt uw aêm wat halen.
Mijn Boomen zijn, met Ooft, tot hellens toe, gelaên.
De Moer-bees, de Morel, en Teel-kars lacht u aan.
Mijn Milde-kruid-hof ruikt als bloejende Muskaten.
De Wijn-bees fwelt, en roept al weêr om leege-vaten.
Mijn Koejen gaan, na-by, tot aan 'er buik, in 't Gras.
Mijn Biejen brengen nu heur Honing en 'er Was :
Invoegen, dat ik u ten vollen kan vernoeegen.

Kat. Mevrouw, God kon 't, voor u, en ons, niet beter voegen.

Korn. Eerwaarde Vader, zoo 't uw wil is, ga ons voor :
Want onze voeten staan het zeekerste in uw spoor.

Binnen.

Verpoozing.

VIERDE

V I E R D E D E E L S
E E R S T E U I T - K O O M E N ,

Don Antonio Isunca. Leonardo.

Al te hard een slag! ò gruwelikke plagen!
Onijdige fortuin! wie kan uw hóón verdragen?
Mevrouw Kornelia, van hier, vertrokken, nu
Zijn Hoogheid met 'er Broër verzoent is! foei! ik spuw
De Zon in 't aangezicht, om datze heure stralen,

Aan ons, van daag, liet zien, en, zoo verblind, deê dwalen.

En ging Katrijn, omtrent een uur na ons vertrek,

De deur uit? *Leon.* Ja mijn heer. *Antbo.* Had ik die teef de nek,

In plaats van goed-onthaal, aan haar, te doen, gebroken?

Zoo zou 'er zulck een wee, op deze Zaal, niet spooken:

Want zy heeft, met 'er tong, Mevrouw, hier toe, vervoert.

Zijn Hoogheid vraagde, aan my, terstond noch, of 'et boert

En schimp was dat ik, van zijn Bruid en Zoon, quam bóógen?

Daar ik toen hard voor sprak: nu weif ik met een loogen,

En word, by hem, gewis van quaad-bedrijf verdacht.

Hoe of de duivelin, om mijn verdriet, nu lacht?

Ik ben heel rade-loos, en hol, met al mijn zinnen,

Berg op berg neêr, haar na; doch al vergeefs.

Don Jean, Alfonsus en Laurens, uit.

Jean. Hier binnen

Ruft onze blijdschap, op een zachte-leeger-steê.

Antonio, hoe is 't? *Antbo.* Ai! laat my in mijn vree.

Jean. Mijn heer, wat on-geval kan u dus treurig maken,

Nu wy de vrolikheid, en heur gevolg, genaken?

Antbo. Ghy roemd van vróó zijn daar de droefheid u verzelt.

Jean. Hoe zijn de zinnen u zoo jammerlik ontstelt?

Antbo. Om dat wy, van Katrijn, zoo schandig zijn bedroogen.

Mevrouw Kornelia is, met 'er, weg getoogen;

Des ik mijn eigen hart, van spijt en gramschap, eet.

Jean. Mevrouw Kornelia, met haar, vertrokken! weet

Mijn heer dit al gewis? *Antbo.* Och! niet dan al te zeeker.

Zie daar de Koetz', de Zaal en al 'et Huis: ga, spreek 'er,

Indien mijn heer mijn woord voor beuzelingen acht.

Alfon. Veranderd deze dag zoo schierlik tot een nacht?

'En is mijn gouwe Zon, nu ik 'er meen t'aanschouwen,

Onzichtbaar? wel! wie zou, dus doende, niet wan-trouwen?

- Laur.* Ik weet niet waar ik ben, of wat ik doe. mijn geest
Sweeft verder dan de Zon of Maan ooit is geweest.
Ik zie tot in de Hel. Ik wandel door speloncken
En holen vol gevaars. 'Ik ben, van wraak, smoor-droncken ;
Des gier en fwier ik dus onrustig door de Zaal.
Kornelia weêr weg ! dit 's al te groot een faal.
- Alfon.* Ik weet niet naar wat plaats ik mijn gezicht zal wenden :
Want al de weegen zijn, ik merck 'et, met ellenden,
In eene hagel-bui, voorzeeker, over-stort.
Mijn Lief Kornelia, wie doet ons dus te kort ?
- Jean.* Een eer-vergeete Feeckx, waar aan zy was bevoolen,
Heeft heure en onze vreugde, op eene tijd, gestoolen.
- Leon.* Mijn heer, met u verlof, een woord. *Ambo.* Spreek op, wat is 't ?
- Leon.* Santistivan houd wis de Juffer, die ghy mist,
In 't klein vertrekje, tot zijn tijd-verdrijf, geslooten :
Want hy heeft deze buit, zint u vertrek, genooten ;
Invoegen dat hy niets, dan van Korneli, roemt,
En heute wangen 't puik der Roozelaren noemt ;
Zoo dat hy niet een winck kan van 'er purper duren.
- Ambo.* Uit d'eeene in d'ander ramp. O ongenadige uren !
Hoe trapt ghy nu mijn eer zoo schandig met de voet ?
Dit is te vuil een finet in dat doorlichtig bloed.
- Jean.* Zijn Hoogheid moet de moed niet heel verlooren geven,
Al zijn wy, in de storm, aan lager-wal gedreeven :
Want ik voor-zie, voor ons, wel haaft een beter wind.
- Alfon.* En ik een donder-slag, die 't ovrig voort verflind.
- Ambo.* Mevrouw Kornelia, doe open. Staak ditschroomen,
En wilt de Hartoog, met een kus, verwellekoomen ;
Wijl hy u, in de Zaal, met groot verlangen, wacht.
- Kor. de Bru.* Boert vry : maar weet, hoewel ghy my zeer weinig acht,
Dat ik de Hartoog, door mis-maaktheid, in de vlagen
Der kittelende-luft, niet, van mijn koetz, zou jagen. *Santistivan mit.*
- Ambo.* Hier fiel. Koom, geef, aan my, uw sleutels. *Sant.* Uw vertrek,
En mijne dartelheid, mijn heer, heeft my zoo gek
En broets gemaakt, dat ik een Vrouw, tot mijn vermaken,
Op mijne slaap-plaatz', brogt. Ai, wilt mijn quade zaken,
Aan mijne Meester, niet ontdekken : want ik zal
Haar daadlijk weg doen gaan. *Ambo.* Ellendig-ongeval !
Hoe word u Lief genaamt ? *Sant.* Kornelia. *Leon.* Mijn makker,
De Pagie van Don Jean, wierd daar wel schierlik wakker,
Hy moet de vriendschap van Kornelia wel dier,
Aan mijne Meester, nu betalen. Dat plezier

Begeerde ik niet te geef, dat magje vry gelooven.

Laur. Waar is Kornelia? *Leon.* In 't klein vertrek, daar boven.

Alfon. Waar is Kornelia, mijn uit-verkoore Lief?

Kor. de Bru. Hier is Kornelia. Maar leeft men dus den Brief,

Om dat een Vrouw-mensch by een Pagie zich ging leggen?

Wel zeeper, 't is wat vreemds! wie hoorde zulcx ooit zeggen.

Laur. Knap, op, en voor den dag, zoo ziet men wie ghy zijt.

Kor. de Bru. Waar toe dient dit geweld? *Laur.* Ik fwel en barst van spijt.

Alfon. Heet ghy Kornelia? *Kor. de Bru.* Ja, ik ben zoo geheeten,

En van een goed gellagt, mijn heer, dat moetje weten,

Al word ik nu, van u, en al dit volck, bespot.

Jean. Flukx, pak u voort van hier. *Alfon.* Wat zal ik doen? ô God!

Wilt mijne schouderen, van deze last, ontladen,

Of druk my, daar meê, dood, zoo proef ik uw genaden.

Mijn Broeder, ik vertrek. *Laur.* En ik verzel u. *Alfon.* Dat

Ik mijn Kornelia noch eens mogt zien, zoo zat

Ik weder op mijn troon: nu moet ik zoo lang dwalen

Tot zy mijn oogen, met heur oogen, kooft bestralen. *Alf. en Laur. bin.*

Jean. Zy zijn voor-zeker weg. *Ambo.* Zijn Hoogheid was verstoort.

Jean. Dat bleek wel: want hy sprak, in 't afgaan, niet een woord;

Des heeft hy, naar ik gis, op ons, een quaad-vermoeden.

Ambo. Wie zal, wie kan zich toch voor zulcke slagen hoeden?

Jean. Men kon wel, maar 'et is, daar toe, nu veel te laat.

Ambo. Onze eer loopt groot gevaar: men lasterd ons. *Jean.* Wat raad?

Ambo. Ik weet geen raad. *Jean.* Men moet hier nochtans iets bedencken.

Ambo. Mijn heer bedenck zich wel. *Jean.* Kon ik zijn Hoogheid wencken,

Ik zou terstond, aan hem, van onze goede wil,

Voor-zekeringsen doen. *Ambo.* Waar meê? *Jean.* Zus, zacht, al stil:

Men moet zoo swaar een zaak, met aandacht, over-weegen.

Ambo. Wat staat ons dan te doen? *Jean.* Wy hebben iets versweegen,

Dat, aan zijn Hoogheid, moet gezegt zijn. *Ambo.* Waar van is 't?

Jean. Van d'Agnus Dei en 'et heerlik-kruis. *Ambo.* Ghy vist

Al achter 't Net. *Jean.* Hoe dat? *Ambo.* Zijn Hoogheid zal niet toeven.

Jean. Dat weet ghy niet. men kan mijn voor-slag licht beproeven.

Laat ons zoo datelik naar Laurens woning gaan.

Ambo. Ik volg uw wil. *Jean.* Men kan zich daar dan voort beraên.

T W E E D E U I T - K O O M E N .

Sanistivan. Kornelia de Bruno.

Mijn Lief Kornelia, wilt u een weinig stillen.

Kor. de Bru. Ailieve! hou uw rust, en wilt my niet bedillen:

Want ik heb groote reën om duste weenen. och!

Wat quam my over toen ik u geloof gaf? doch

Ik ben, hier door, geleert, om my voort-aan te wachten.

Sant. Mijn Engel, zijt geruft, ik zal de pijn verzachten.

Ik wist waarachtig van 'et onraad niet een zier.

Ai lieve! ween dus niet. *Kor. de Bru.* Wat was 'er een getier

Eer ik, dus reddeloos, de trappen af kon koomen?

Het dek, en al 'et goed, wiert my van 't lijf genoomen;

Zoo dat ik schier niet wist waar ik my bergen zou.

't Was quaad genoeg dat ik een hoer of scheuk was. nou

Dit zalme, naar ik gis, wel zeeven dagen heugen.

Sant. Struif! slaat 'et in de wind. *Kor. de Bru.* As 't is men vaar! wy meugen

Ons wel verblijden datwe 't leven hilden. *Sant.* Hoor

Mijn rooze-mondtje, laat ons, met elck-aër, daar voor,

Te nacht eens lustig zijn: want ik ben vry van 't waken.

Kor. de Bru. Mijn buik is al te vol, ik spuw van die vermaken;

Des lokt uw fluitje my van daag niet in de val.

Sant. Wat meenje schaapje dat ik u bedriegen zal?

Kor. de Bru. Dat zy zoo 't wil. ik koom niet licht weër op uw Kamer.

Sant. Zie daar is geld; ga voort tot Geertruid in de Hamer,

En spoel de swaartigheid eens lustig vanje hart.

Ik heb een Hoentje, dat een jong Patrijsje tart,

Door mijn voorzichtigheid, in deeze strijd, veroverd,

En, daar by, onze Kok zoo, met mijn geest, betoverd,

Dat ik twee Snippen, daar hy by zat, van 'et spit,

Tot in mijn leere-zak, ter vlucht deë vliegen. dit

Heb ik voor u bewaart. ai! laatje dan gezeggen,

Ga strax voor-heën. *Kor. de Bru.* Ja wel! jy kunt 'et over-leggen:

Maar wanneer zouje daar toch koomen. *Sant.* Als 'et acht

Ofneegen uuren is gellagen. *Kor. de Bru.* Ghy verkracht

My, met uw lamre-tong. *Sant.* Zoo ben'jer meë te vreeden?

Santifstivan word, van Leonardo, beloert.

Kor. de Bru. Mijn Zoetert, moet ik niet, ghy dwingt my metje reeden.

Sant. Zoo sluit ik dit besluit der Vreede met een zoen.

Kor. de Bru. Zoen rijkelik, mijn vaar: want ghy kunt niet misdoen.

Leon. O bloed! dat is een pret. ai lieve ziet 'em grazen.

Santifstivan. *Sant.* De droes bekakje metje razen:

Ik meende dat 'et weër verpeutert was.

Leon. Waarom?

Sant. Ho landzert! weetje 't niet, zoo speel ik ook voor stom.

Leon. Wel, waarom spreekje niet? *Sant.* Ik was daar, met men zinnen,

Vry verd van honck. *Leon.* O Broër! je denckt weër om 'et minnen.

Maar

Maar zeg : is dit de Tas die ghy verborgen hild,
 Tot dat mijn Meester quam en u dit jachtig wild,
 Door zijne brak, ontjoeg ? Zoo hebje niet te klagen,
 Want zy is dubbel puik. *Sant.* Wat mag de ba-bok vragen.
 Hoe na had ghy, voor my, dat spulletje berokt ?
 Gut Leenerd ! wist ik dat, ghy bleeft zoo niet gelokt,
 Ik zouje kruin zoo kaal als een Tapoejer scheeren.
Leon. Dat is een doller-haan : wat heeft hy mooie veeren ?
 Zie toe ! spin niet te grof of 't heerschap breekt de draad.
Sant. Korneli, steurje niet aan deeze wan-gelaat :
 Maar ga, en doe gelijk by ons is voor-genomen.
Kor. de Bru. Vaar-wel. *Sant.* Ik zal dan, ter bestemder-tijd, daar komen.
Leon. Zoo, dat is aller-best : want vond Don Jean 'er weër,
 Hy kreeg, zoo wel als zy, een ongenadig heer. *Binnen.*

D A R D E U I T - K O O M E N .

Laurens Bentivogli. Don Jean. Don Anthonio.

Hy zat terstond te paard, en ree voort zijner vaarde :
 Doch liet, aan my, de last om naar zijn Bruid, mijn waarde
 En lieve Zuster, met mijn aller-meeſte vlijt,
 Bedektlik over al te zoeken. *Iean.* Staat de nijd
 Al weër in onze weg, en welt 'et onheil boven,
 Om ons, van onze naam, zoo schandig, te berooven ?
 Dat worde, aan God, geklaagt. *Laur.* Uw naam word niet besmet :
 Maar, by de kloekste liën, het aller-hoogst gezet.
Ambo. Mijn heer zoekt ons gemoed, met zulck een lof, te streelen :
 Dan 't is zoo niet te doen. *Laur.* Wy willen niet krakkeelen :
 Maar zeg, aan my, waarom ghy hier de Hartoog zoekt ?
Ambo. Om, aan hem, onze trouw, die hy, misschien, vervloekt,
 En voor ontrouwheid scheld, heel zichtbaar, te vertoonen.
Iean. Mevrouw Kornelia, God wil 't, aan haar, beloonen,
 Droeg, voor ons, zulck een zorg, toen wy onze af-scheid, van
 Haar, nemen wouden, om, met u, te post heur Man,
 Door Leeuwen-laan, gelijk wy deden, na te jagen,
 Dat zy, op dat ik van geen tegenspoed zou klagen,
 Een Diãmante-kruis, wiens weër-gade ik nooit zag,
 Aan my, wouſchencken. *Ambo.* En, aan my, ð bange-dag !
 Een Agnus Dei, met 'et fijnſte-goud om-toogen,
 En zoo volmaakt bewrocht, dat d'aller-scharpſte-oogen,
 In 't deſtig-meeſter-ſtuk, verdwalen zouden. Twee
 Juweelen, even ſchoon, en van een deugd ; waar meê

De Hartoog zijne Bruid, voor dezen, had beschoncken ;
Des hy, in dit verhaal, de waarheid zou zien proncken,
En mercken dat wy, rond, in alle dingen, gaan :
Hoewel wy nu, by hem, in andre meening staan.

Laur. Mijn Heeren, wilt dit quaad niet, van zijn Hoogheid, wanen,
Hy heeft van uwe trouw, met uit-geborste tranen,
Zoo hoog gebóógt als uw volmaakte deugd verdient.
Hy naamde u : zijn bescharm, en u : zijn grootste vriend ;
Invoegen dat hy zich, met zuchten, moest beklagen,
Dat hy zoo weinig zorg had, voor zijn eer, gedragen,
En, zonder uw verlos, zoo gauw de Zaal verliet.
De na-bedencking brogt, aan my, geen klein verdriet :
Doch uw goed-aardigheid zal ons die faal vergeven.

Iean. Zoo doe, mijn heer, aan ons, indien wy iets mis-dreeven.

Laur. Mijn Zuster heeft gewis, uit vreeze, voor mijn haat,
Uw huis verlaten, en haar, in een slechte-staat,
En ons, in angst, gestelt ; doch God zal 't eens verzoeten.

Antbo. Dat kan niet anders zijn : dan niet-te-min, wy moeten
Al ons vermoogen doen om haar te vinden. *Iean.* Ik
Gevoel, hier toe, mijn hart, alle uur en oogen-blik,
Zeer heevig aan-gevoerd. *Laur.* Ik vindme van gelijken
Hier toe, voor-al, verplicht. *Antbo.* Wy zullen u niet wijken
In al 'et geen dat ghy nu 't nutste en 't noodigste acht.

Laur. Ghy zoekt, ik merck 'et, d'eer en roem van mijn Geslacht,
Die nu vertreden word, weér op de troon te zetten.

Antbo. Wat zal men daar toe doen ? *Iean.* Voor-al de zinnen wetten ;
Op dat de beste-weg, van ons, bewandeld word.

Laur. Ghy zult, kooft mijn verstant en raad, hier toe, te kort,
Uw wakre wijsheid, tot een hulp, daar hy wel voegen.

Iean. Maar waar meê kan men u, het aller-best, vernoegen ?

Laur. Wanneer ghy het bedrijf van mijne Zuster heelt,
En uwe rol, met my, in het verborgen, speelt :
Ter tijd toe dat wy haar, of hier, of elders, vinden.

Iean. Wy zullen ons, hier toe, aan u, zoo vast verbinden,
Dat geen gevaar dien band zal breeken of ontdoen.

Laur. Uw woord is my genoeg. *Antbo.* Men diend zich wat te spoên :
Want met vertoeven is zeer zelden iets te winnen.

Laur. Wy zullen morgen, met den dageraad, beginnen ;
Des bid ik u dat ghy my, aan mijn disch, verzelt,
Op dat daar tijd en plaats, by ons, word vast gestelt.

Iean. Mijn heer, wy kunnen u, hier in, niet tegen-streeven ;
Wijl wy ons, aan uw wil, volkoomen over-geven.

Binnen.

Verpoozing.

VYFDE

EERSTE UIT-KOOMEN.

*Bernardo d'Est Priester. Alfonso d'Est Hartoog.
Fabio. Zulpicia.*

In Hoogheid quam ons noit te veel; hoe zou hy nu,
By ons, niet wel-koom zijn? *Alfon.* Mijn Vader, wijl ik u,
Dus spade en onverwacht, koom, in uw dienst, verstooren.

Bern. Ghy hebt my niet verstoort: want ik had, van te vooren,
Mijn Gods-dienst al gedaan. *Alfon.* Stal onze Paarden dan:

Wy blijven hier te nacht. Hoor Vader, ik koom, van
Bolongjen, met mijn Knaap, en deze Jonck-vrouw, jagen,
Om, aan u, mijn verdriet en jammer uit te klagen;
Naardien, van uwe tong, de troost geduurig vloeit,
En, een benaude-ziel, met koele-dauw, besproeit;
Invoegen datze voort weér op-luik, en God dancke.

Bern. Zijn Hoogheid zet zich, in deschouw der Wijn-gaard-rancke,
Op deze stoel, wat neér, terwijl ik, aan mijn Maagd,
De Koken-zorg belaft. *Alfon.* Doe zo 't u best behaagd. *Bern. bin.*
Ik zal my, onder-wijl, met mijn gedachten, streelen,
En poogen of ik zoo mijn wonden weér kan heelen:
Want ik heb, met mijn mond, al-reéte veel gedaan.

Bernardo, met Kornelia, in de deur.

Bern. Trekt ghy al uw sieraad en rijkste kleedren aan,
En wilt uw Zoontje, met d'om-hangende Juweelen,
Om-hangen. Laat my dan, met hem, mijn rol voort speelen;
Op dat ik u, van daag, uit uwe ellenden, red:
Doch doe, somtijds, tot God, in 't hart, een rein-gebed,
Zoo zullen wy, in ons begonne-werck, niet falen.

Korn. Ik zal uw goede-raad, by deze Zonne-stralen,
Terstond volkoomen doen, en wachten, met geduld,
Naar d'uit-koomst van 't bedrijf, tot boete voor mijn schuld.

Bern. Mijn Dochter, wel, ik ga dan, met zijn Hoogheid, spreken.

Korn. Maria stier uw tong, en wil zijn hart door-weeken.

Bern. Hoe zit zijn Hoogheid dus en dut? uw weezen staat

o Zoo treurig of uw hart, met allerhande quaad

En leet, was over-stort. Ai! wilt u eens bedaren.

Schep moed. Wat ongeval is u toch weder varen?

Alfon. Het bitterste ongeval dat ooit een mensch weér-voer;

Des ik, door on-geduld, mijn zinnen zoo beroer,

Dat zy heur wetenschap en werck niet kunnen uitten.

Ik moet al mijn verdriet, in deze borst, besluiten ;

Naardien ik d'oorzaak, van mijn ramp, niet melden mag.

Bern. Mijn hart sloot toë, toen ik u dus bekommert zag.

Doch zoo zijn Hoogheid zijn gezicht eens wou verlusten,

En, van zijn mijmeren, een oogenblik, maar rusten,

Ik zou, aan hem, een ding vertonen, door wiens deugd,

Hy, hier op staande-voet, een ongemeene-vreugd,

In steê van droefheid en ellenden, zou gevoelen.

Alfon. Mijn Vader, kunt ghy mijne ontstecke-geest verkoelen ?

Zoo bid ik u, ai! haal 'et konst-stuk voor den dag ;

Op dat ik my, met u, daar aan, verwondren mag.

En 't scharp-geheugen, van mijn onhail, wat verdrijven.

Bern. Ik ga, en haal 'et.

Bern. binnen.

Alfon. Wel, ik zal hier zoo lang blijven.

Ik heb verlangen om het ding te zien, waar van

De Vader zoo hoog bóógt. *Bern.* Mijn Dochter, zie, hoe kan

't Geluk zich klaarder, aan u klaar gezicht, vertogen,

Als 't tegenwoordig doet? *Korn.* Het wonderlik vermogen,

Van uw voor-zichtigheid, eerwaarde Vader, teelt

Al deeze aanstaande vreugd die nu mijn geesten streelt.

Bern. Koom, hoog-geboore-zoon, ghy zult, op uwe wangen,

Nu d'eerste kufzen, van uw Vaders mond, ontfangen,

En oopen ons alzo de vreugde een ruime poort.

Ik ga ; verlaat u maar op ons gesprooke woord :

Want uwe droefheid zal, met deze dag, verdwijnen.

Korn. Dat geef de goede God.

Korn. binnen.

Alfon. Wat is mijn hart volpijnen,

Wanneer ik om 't verlies van mijn beminde denk.

Bern. Doorluchtste Vorst, ai! wilt dit Princelik-geschenck,

En 't edel-wezen, van 't uitmuitend-beeld, aanschouwen :

Ghy zult, in uw gemoed, de liefde een zeetel bouwen,

En zaajen, in uw hart, de zoetste vrolikheid.

Alfon. Mijne oogen zijn gewis, door Cirze-roë, verleid,

En alle zinnen, met heur tover-dranck, vergeven ;

Naardien ik hier mijn vreugde en droefheid zie beschreven :

Ik weet niet wat ik, van dit wonder, zeggen zal !

d'Omhangzelen, het Kind, de windzelen, en al

Wat zich, aan my, vertoont, schijnt mijn volkomen eigen.

Mijn hart is overheert. d'onzichtbre-geesten neigen

Naar 't heerlik-wezen van zoo Vorstelik een Zoon,

En zetten hem, terstond, met blijdschap, op mijn troon ;

Des mijn gedachten, van het een op 't ander, vliegen :
Hoe kan my mijn gezicht, by klaren-dag, bedriegen
Eerwaarde Vader, van wat Vorst is 't edel-beeld,
Wiens weezen mijn verdriet verdrijven kan, geteelt ?

Bern. Ik weet zijn Hoogheid dit, in waarheid, niet te zeggen.

Alfon. Hoe koom ik dus verwart in zoo veel doornheggen ?

Wie heeft het Zoontje dan, in uwe zorg, bestelt ?

Bern. Een jonge Bolongnois, en over-moedig Held,

Heeft my, daar meê, belast ; wijl 't van een deftig Vader

En schoone Moeder is. *Alfon.* Het bloed kookt in mijn ader.

Wat is de Zoog-min, van dit Schaapje, voor een Vrouw ?

Bern. Een die ik voor het puik, van deze Land-streek, hou.

Indien de Moeder zoo veel gaven heeft als deze,

Zoo moet zy schooner dan de schoone Venus weze.

Alfon. De Vader laat, aan ons, doch zoo veel eers geschien,

Dat wy zoo schoon een Vrouw eens, voor onze oogen, zien.

Bern. Zijn Hoogheid toef : ik zal haar daatlik hier doen koomen.

Alfon. Mijn ziel word staag, in mijn gedachten, op-genomen.

Bern. Mijn heer, zie daar, dat is de Zoog-min van 'et Kind.

Alfon. O God ! hoe hebt ghy haar en my zoo zeer bemind ?

De Vader neem 'er Zoon. *Alfon. binnen.*

Korn. Wat zal my noch weêr-varen ?

Och Vader ! och ! wat raad ? ik kan my niet bedaren.

De Hartoog wierd, zoo 't scheen, voor mijn gezicht, vervaard.

Het was hem, naar my dunckt, de moeite niet eens waard.

Om 't oog, op my, te slaan, veel min 'om my t'ontfangen.

Zijn Zoon woog hem te swaar. Wat mogt ik toch verlangen,

Wijl dit het bitterste-uur van al mijn leven is.

Mijn Broeder is vol wraakx, en zonder deerenis :

De Hartoog heeft zijn trouw, aan my beloofd, vergeeten ;

Des word ik, in den Hel, met lijf en ziel, gesmecten.

Och ! wat heb ik, dat hy my nu versmaad, misdään ?

Bern. Mijn Dochter, wilt u toch niet al te zeer verslaan :

Maar stelt u zelve, in uw tegen-spoed, gelaten.

Korn. Och ! och ! die sterven kon. *Bern.* Wat kan dit karmen baten ?

Ai ! stil u wat : daarkoomt zijn Hoogheid met zijn Knaap,

Hy heeft 'et dapper drok. *Korn.* Och ! of ik, op hem, gaap,

Hy ziet, naar my, niet om. *Alfon. en Fabio uit.*

Alfon. Zeg, aan de Spaansche Donnen,

Dat ik, op deze plaatze, een zake heb begonnen,

Waar in ik hunne hulp, nood-wendig, hebben moet.

Vol-voer terstond mijn last : want aan hun avond-groet

Is my veel meerder dan aan iemands dienst geleegen.

Vlieg, met een volle-ren, op d'aller-naafte weegen.

Fabio. Ik zal, op een galop, my daadlik derwaarts spoèn,

En mijne boodſchap v'doort, aan d'Edellieden, doen.

Alfon. Zit op. Ik zal u, in een uur, weêrom verwachten.

Bern. God end ſomtijds een ding heel tegen de gedachten.

Alfon. Mijn uit-verkoore Lief en waarde Hartoogin,

Nu gaat 'et, tegens hoop, naar uwe en mijne zin ;

Des kan ik my, door vreugd, van weenen niet onthou'en,

Om mijne tranen en uw traantjens t'zaam te brouwen :

Met welck een dranck mijn ziel zeer heerlik word gelaaft.

Korn. O God! hoe hebt ghy my, met dit geluk, begaaft?

Mijn Hartoog, och! ik kan my nauwelix bedaaen,

Zoo vrolik is mijn hart, in dit genoeglik paaren.

Hoe heeft de goede God het nu zoo wel gevoegt?

Bern. Wat zijn de menſchen, in hun voorſpoed, ook vernoegt,

En, in 'er tegenſpoed, verdrietig en ongalik.

Alfon. Mijn Zoon, mijn lieve Zoon, hoe wreed, hoe hard en qualik,

Zijt ghy, tot in dit uur, van 't blind-geval, geſtreelt!

Maar nu kooft het geluk, dat lachend, met ons, ſpeelt,

Mijn lippen, vol vermaakx, op uwe lipjens drukken,

En overſtort ons beid', met eeuwige gelukken.

Bern. God maak u Salomon, in zeegenen, gelijk,

En dat uw Hartoogin geen Sare of Eſter wijk :

Zoo zal Ferraren 't hoofd ten Heemel toe verheffen,

En, in vermoogen, Roome en Napels overtreffen.

Korn. Eerwaarde Vader, ghy hebt dit, voor ons, alleen,

Van hem die 't al vermag, geloof ik vaſt, gebeên :

Des wy ons wederom, voor uwe voeten, buigen.

Bern. Buig u gemoed voor God. *Alfon.* Voor Hem en zijn getuigen,

En uw Eerwaardigheid, zoo kan men beſt voldoen.

Bern. Rijs-op. ik geef, aan u, Marije en Jeſus-zoen ;

Des zult ghy nu voort-aan, in alle voorſpoed, leeven.

Korn. Wou nu mijn Broeder hier zijn woord ook over geeven,

Zoo was de vreugd volmaakt en in 'er beſte ſtand.

Alfon. Mijn Lief, uw Broeder heeft, aan my, zijn rechter-hand,

In trouwen Broederschap, goed-willig, aan-gebooden;

Derhalven is die wensh en zorg nu niet van nooden.

Hy zal, vertrouw ik, eer de Zon de Noord-kim kuſt,

Aan deeze plaatze zijn. *Korn.* Nu is mijn hart geruſt.

Zabin. De Vader kan, wanneer 't hem maar gelieft, nu komen.

Ik heb den diſch gedekt, in 't ſchauw der linde-boomen,

Zabina uit.

Bern.

Bern. Zijn Hoogheid kan Mevrouw, voort, aan de diſch, voldoen.

Alfon. De Vader ga ons voor. O Beuke! blijf ſtaag groen:

Want ik vond, onder uw gebenedyde-bladen,
Mijn Leeven, Lief en Zoon, en beeken vol genaden.

Korn. En ik mijn Bruidegom, mijn Hartoog en mijn Man,
Derhalven raak u nooit de rijm of hagel an:

Op dat ghy, ongeſchent, moogt, boven d'eike-toppen,
Altijd verheeve ſtaan, en 't nijdig-oog verkroppen.

Binnen.

T W E E D E U I T - K O O M E N .

*Fabio. Don Iean. Don Anthonio. Laurens Bemivoogli.
Samſtivan. Leonardo. Gonſago.*

Hou ſtil, al verd genoeg. Dit is des Priesters Laan,
En dit zijn Stal. *Iean.* Men laat de Paarden hier maar ſtaan:
Want mooglik rijden wy terſtond weêr onzer vaarde.

Antho. 't Waar beter dat zy, in deluwte, wat bedaarde
Dan in de guure-lucht. *Iean.* Hier is een goed-verdek,
En anders hebben zy, voor 't eerſt, noch niet gebrek.

Laur. Dat 's waar. Des heeft men zich niet langer te berade.

Fabio. Ik ga, met uw verlof, en breng, aan zijn Genade,
De boodſchap van uw koomſt. *Iean.* Ga knap en vaardig voort. *Fab. bin.*
Ik ben verwonderd dat de Paagje niet een woord,
Van 't geen zijn Hoogheid was weêr-varen, wiſt te zeggen.

Antho. Hier zal voor-zeeker weêr wat vreemds verburgen leggen;
Des ik geweldig, naar des Hartoogs koomſt, verlang.

Laur. En mijn begeeren gaat, met u, een zelfde gang:
Invoegen dat ik niet een ommezien kan ruſten.

Alfonſus uit.

Iean. Daar koomt zijn Hoogheid aan, om onze heete luſten,
Ten vollen, te voldoen. *Alfon.* Mijn Broeder, zijt gegroet,
En t'zamen wellekoom. Zit neêr. *Antho.* Zijn Hoogheid doet,
Aan ons, veel grooter eer dan wy ons waardig achten.

Alfon. Mijn Heeren, ik vertrouw, dat ghy, met uw gedachten,
Uit d'een in d'ander plaatz, naar d'oorzaak zoekt, waarom
Ik u ontboden heb; derhalven zit ghy ſtom,
En ziet elck-ander aan. Wel, opend nu uw ooren,
Ik zal dit, uit mijn mond, aan u, terſtond, doen hooren.

Mijn Broeder, 't is, aan u, zeer wel bekend, dat ik
Uw Zuſter nooit bedroog; maar my, elck oogen-blik,
Heur dienaar heb gemaakt, om, voor 'er deugd, te buigen.
Hier van kan mijn gemoed, en 't Hemels-heir, getuigen.

Ghy weet, met welck een vlijt en groote zorg ik, naar
Haar, heeden heb gezocht, en ook hoe graag ik haar
En mijne Zoon, of hier, of elders, had gevonden,
Om zoo veel eeden, als my, tot de trouw, verbonden,
Voor u, in 't openbaar, aan heure rechter-hand,
Ten toon te stellen, en heur eifch te geven: want
Ik was, daar toe, altijd, op 't aller-hoogst, geneegen:
Maar, laas! het flinkx-geval heeft deze groene-weegen,
Voor ons, gestopt; des wy daar stil voor blijven staan.
Nu weet mijn heer zeer wel, dat ik zoo vast niet, aan
Mijn woord, gebonden ben, of ik word, door de vlagen
Der Min, van d'eene zy, naar d'andre, licht geflagen,
In welck een faal mijn jeugd, by ieder, word verschoont.
Een zelfde zucht die my, in 't lieven, had getroot,
Om my, ten Huwlik, aan uw Zuster, te verlooven,
Kon my, voor dezen, van mijn achtbaarheid berooven,
Zoo dat ik toen een Maagd, van dit gehucht, verkoos,
En mijne Trouw-kus gaf: hoewel ik deze Roos
Van zins waar, om Mevrouw Korneli, te verlaten;
Doch nademaal zy my, door 't vluchten, schijnt te haten,
En niet te voor-schijn kooft; zoo bid ik, aan mijn heer,
Dat hy vergelding, schoon ik aan hem, nimmermeer,
Mis-daan heb, van my eifcht, en daar by dan gehengen,
Dat ik, met d'eerste Bruid, mijn Huwlik mag volbrengen.

Laur. O God! hoe zal ik toch dit groot geweld ontgaan.

Alfon. Mijn heer verftoor zich niet, ik wil, in reeden, staan.

Indien mijn Lief u, met heur kuifche-duive-oogen,
En rooze-wangen, en aan-biddelik vermoogen,
Dat, in 'er reine-ziel, verborgen is, niet, tot
Mijn wil, kan buigen, om, aan haar, voor u en God,
Terftond mijn Wapen-ring, met uw verlof, te geven,
Zoo zal ik, voor Mevrouw Korneli, eeuwig leven,
En altijd, aan uw wil en raad, geflooten zijn.
Dus heelt men aller-best dan uw en mijne pijn;
Derhalven zal ik mijn Beminde hier doen koomen.

Alfon. binnen.

Jean. Hy gaat dan daar hy gaat; men zal zijn moed wel toomen.

Ik sweer, by d' order van Sant Jacobs Ridderfchap,
Dat ik hem, met mijn kling, veel eer, tot huts-pot, kap,
Dan dat ik zijn verzoek zal toe-staan. Hy moet weten
Dat Ridders zulck een hoon zoo haastig niet vergeten.

Antho. Hy zal, al't geen hy, aan Mevrouw Korneli, in
Zijn doller-dartelheid en ongebonde Min,

Zoo vast beloofde, nu, voor ons, ook staande hou 'en,
En haar, of, voor heur dood, zich aan geen ander, trouwen.
Dit is 't voor-neemen, heer, van my en van Don Jean.

Laur. Ik heb, daar meê, al't geen ik immer wenschen kan;
Des zal ik, aan uw zijde, op deze plaatze, sterven,
Of, van de Hartoog, 't geen men hier besluit, verwerven.

*Alfonfus, Kornelia, Bernardus, Zulpicia, de Zoog-min
met 'et Kind, en Katharina, uit.*

Alfon. Mevrouw, nu ziet ghy 't end van onze tegen-spoed.
Daar is uw Broeder en de Spaansche Ridders. Doet
Zoo veel en laat dit floers recht-achter-over hangen;
Op dat zy 't vrolik-licht, van uw gezicht, ontfangen.

Korn. Mijn Hartoog, welck een vreugd brengt ons den avond meê.
Ik weet niet wat ik doe.

Bern. Nu Dochter, neem uw steê:

Men moet uw Broeder niet ontstellen of bedroeven.

Korn. De Vader ga maar voort, ik wil niet langer toeven.

Laur. Don Jean, Anthonio, mijn vrienden, och! zie daar,
Zijn Hoogheid met zijn Bruid, mijn Zuster. Is 'et waar,
Of droom ik? och! zy is 't, zy is 't, zy is 't waarachtig.

Jean. Ik sta gelijk verbaast.

Ambo. Wat is Gods-hand al-machtig!

Laur. Zijn Hoogheid neem my toch, in zijn genaden, aan.
Ik heb, ô ja! ik heb, ik weet 'et wel, mis-daan;
Derhalven mag ik my, voor uw gezicht, wel schamen.

Alfon. Rijs-op. Wy koomen hier, om hooger dingen, t'zamen.
Mijn heer bezie mijn Bruid, en zeg, daar na, zijn zin.

Laur. Mijn lieve Zuster en verkoore Hartoogin,
Ik sterf in deze vreugd.

Korn. Mijn Broeder, staak dit weenen.

Laur. Ik ween van blijdschap, om dit Goddelik ver-eenen.

Korn. Zoo ween ik dan met u, mijn Broeder, wis om strijd.

Laur. O neen! mijn Zuster, neen, ik ben het meest verblijd.

Jean. Zijn Hoogheid heeft ons, met een zoete-trek, bedroogen;
Des zien wy, op de zaak, met over-loopende-oogen.

Alfon. Mijn Broeder, zie uw Neef. *Hy geest, aan Laurens, het Kind.*

Ambo. Mevrouw, de bangste-dag,
Heeft d'eelste-avond-stond die iemand wenschen mag.

Korn. Mijn Heeren, ik heb God, en u, hier voor te dancken.

Jean. Zoo spreit een eedle-stam zijn aangenaamste-rancken,

Door 't snoejen, op de vorst van 't aller-hoogste-huis.
Laur. Mijn Neef, mijn waarde Neef, ik vond u, onder 't kruis ;
 Des schep ik nu, in u, een zonderling behagen.
Alfon. Wat zegt mijn Broeder op mijn voor-gestelde-vragen ?
Laur. Ik heb de vragen, van zijn Hoogheid, niet gehoord ;
 Naardien de blijdschap en 't vermaak my, rechte-voort,
 Tot in den Hemel voert, en, op een nieuw, doet leven.
Alfon. Mag ik, met uw verlof, aan haar, mijn Trouw-ring geven ?
 Of wiltge dat ik, naar uw Zuster, wachten zal ?
 Mijn heer heeft nu zijn keur.
Laur. Uw wil vermag 'et al ;
 Des heeft zijn Hoogheid ons alleenig te gebieden.
Alfon. Die schoone-veld-godin, door-luchte Edellieden,
 Is d'eerste Maagd die my tot Min beweegen kon,
 En d'eerste die mijn Trouw ontfangen heeft.
Ambo. De Zon
 Klimt weder boven d'Aarde, om 't vrolik end t'aanschouwen.
Alfon. Des zal de Priester ons nu, in uw byzijn, Trouwen,
 Op dat ghy, van mijn doen, hier na, getuigen meugt.
Iean. Wie zag ooit Vorst zoo vol weér-gadelooze deugd ?
Alfon. Eerwaarde Vader, koom, en leg de gouwe-bandten,
 Van uw gezeegend-woord, om deze rechter-handen :
 Op dat noch nijd, noch strijd, in eeuwigheid, ons scheid.
 Daar is mijn Wapen-ring. Ai koom ! wy zijn bereid.
Bern. Zijn Hoogheid moet, voor God en al zijn hailgen, sweeren,
 Dat hy zijn liefde noit zal, tot een ander, keeren.
 En 't zelfde moet Mevrouw, met reine lippen, doen.
 Zie daar is 't hailig-kruis, dat ik, eerbiedig, zoen,
 En op mijn Mis-boek leg, naar Kercklikke gewoonte.
Iean. Nu staat de Hartoogin eerst in 'er volle ichoonte.
Alfon. Ik sweer, dat ik Mevrouw Kornelia, zoo lang
 Ik leef, getrouw zal zijn, en op mijn Troon ontfang.
Korn. Ik sweer dat ik mijn heer de Hartoog, al mijn dagen,
 In liefde en reinigheid, zal zoeken te behagen.
Bern. God zeegen uw bedrieff. Nu zijt ghy Twee maar Een :
 Want op 'et Huwlikx-bed is alle ding gemeen.
Korn. Eerwaarde Vader, zijt ons, in 't gebed, gedachtig.
Bern. Mevrouw, ik zal 'et doen : want u verzoek is krachtig.
Iean. Lang leef de Hartoog en Mevrouw de Hartoogin.
Ambo. Die nu de voort-gang zien van hun verhoole Min.
Alfon. Wy dancken u op 't hoogst, voor uw genegentheden.
Laur. Doorluchtste Vorst, ik koom, met onbeschroomde treden,

En leg mijn leven vlak voor uwe voeten neer.

Alfon. Mijn Broeder, rijs, ai! rijs. Doe, aan ons, zoo veel eer
Dat wy uw vrolikheid, in 't openbaar, bemercken.

Laur. Uw gonst is al te groot.

Bern. Wat kan de Liefde al wercken?

Alfon. Don Jean, uw hand heeft my een scherm en schild geweest,

En Don Antonio, uw zorg en kloeke geest,

Heeft, aan my, onverdient, mijn Hartoogin geschoncken;

Invoegen dat wy dus, met uwe deugden, proncken:

Wat eischt ghy nu, van my, voor al u doen, tot loon?

Jean. 't Is ons al loons genoeg dat wy u, op de troon

Der Liefde, met Mevrouw de Hartoogin, zien brallen,

En dat uw gonst, daar by, ons is te beurt gevallen.

Korn. Don Jean, aan-vaard, van my, die kleine-gaaf, voor al

Uw dienst, aan ons, in 't heest van 't nijpend-ongeval,

Uit vrye-wil, gedaan. Nu, wilt ons niet versmaden.

Daar Don Antonio; neem dit aan voor uw daden.

Antho. Mevrouw verschoon ons, wy ontfangen geen geschenck.

Korn. Ik wil dat ghy my, by die kleine-gift, gedenck,

Op dat wy zoo de grond van grooter vriendschap leggen.

Bern. Mijn Heeren, laat u, van de Hartoogin, gezeggen.

Jean. Ik kus de zoomen van u kleed, en danck u, voor

Dit Vorstelik-geschenck zoo vol genade en gloor.

Antho. Ik zal gedurig, aan uw wil, verbonden blijven,

En, in een Diámant, uw eedle-deugd beschrijven.

Alfon. Ghy moogt mijn Neven zijn, wanneer 'r u wel-gevalt,

En Huwen aan mijn Nicht', Perziede en Adel-wald:

— Twee machtige en zeer uit-muitende Prinçessen.

Jean. Wy wilden onze dorst wel, aan die bronnen, lessen,

Indien Bischaje, aan ons, geen andre wetten gaf.

Zijn Hoogheid neem ons dit dan niet voor euvel af;

Vermits wy nimmer van zijn vriendschap zullen scheiden.

Laur. En ik zal my altijd tot uwe dienst bereiden;

Indien ik u, met goed en bloed, maar dienen kan.

Alfon. Zulpicia, hoor hier. Ik weet dat ghy, u, an

Mijn dienaar Fabio, verlooft hebt. Zijt te vreedden:

Hy zal 't Hof-meesterschap, van dit uur af, bekleeden,

Daar by schenck ik, aan u, acht-honderd Kroonen, tot

Een Bruid-schat als ghy huwt.

Zulp. Lang leef de Vorst. *Fabio.* Dat God

Zijn Hoogheid, en Mevrouw, voor alle ramp behoede.

Bern. De goede valt 'et quaad, gelijk men ziet, ten goede.

Alfon. En ghy, getrouwe Min, van mijn beminde Zoon,
Uw deugd eischt ook, van my, met recht en reën, heur loon.
Toef, toef, ik zal u haast, gelijker-hand, betalen.
Vergun, aan ons, maar tijd, dat wy wat aëm-tochts halen.
Bern. Zijn Hoogheid koom in huis en neme zijn gemak.
Alfon. Mijn Heeren, laat ons gaan, en, onder 't hailig-dak,
Van 't Priesterlikke-huis, de vreugde voort voltoojen ;
Terwijl de Min de vloer, met Palmen, kooft bestrooien.
Antbo. Zijn Hoogheid ga ons voor, wy volgen zoetjes na.
Iean. De Vreede is wellekoom al kooftze noch zoo spa.

U I T.

V E R T O O N I N G.

DE Dood kreeg deerenis met d'ongeveinsde Min;
 Des quamze d'oogen van de grijze Hartogin,
 Voor 't rijzen van de Zon, met koude-vingren, luiken.
 Hier ligt 'et Lijk en rust, by 't schemerende-licht.
 De Vorst voldoet, in 't koor, zijn Vorstelijke-plicht.
 O Balzem voor de Ziel! hoe lieflik moetge ruiken?

O P D E T W E E D E.

ZOo knot men, in het woud, een vruchtelooze-boom,
 Terwijl'er jonge-telg, van d'aller-zoetste-stroom,
 Ter rechter tijd gelaafd, weêr op begint te schieten.
 Daar smeult een doodze-lamp, hier brand, voor aardze Góón,
 De Witte-bruiloofs-toortz' zeer helder, hoog en schoon;
 Wijl niets dan zeegen uit des Bisschops mond komt vlieten.

O P D E D A R D E.

FArraren zingt en springt, en schud 'et rouw-kleed af.
 Mevrouw Kornelia word, aan de Gouwe-staf,
 Tot Hartogin, gehuld. Zijn Hoogheids-hooge-Raade,
 En voor-naamste Adel, zijn tot heure dienst bereid.
 Heur Zoontje word, met een, het Erf-recht toe-gezeid,
 En voor een Wettig-kind erkent van zijn Genaade.

O P D E V I E R D E.

't **A**l-oude Roome zag, op Cefars zeege-feeft,
 Geen meêr gewoels, noch was zo vrolik noit van geest,
 Toen Janus Tempel, van Augustus, wierd geslooten.
 Zie wat de Burgery, uit gulle-zucht, al doet.
 De Vorst en zijn Gemaal, verzetten niet een voet,
 Dan op Tapitzery, Scherlaat en Groene-looten.